

הנאשם הודה כי תמך באחמד ברגותי וסייע לו בכספים, וכי ידע שהוא אחראי לביצוע פיגועים שונים (תמליל ת/98 עמ' 20-24). כמו כן, הודה הנאשם כי היה מעודד את ראיד כרמי לבצע "פעילות כנגד הכיבוש", וסייע לו מבחינה כספית, כאשר בקשות הסיוע הועברו לערפאת שאישר אותם (זכ"ד ת/67 ס' 8, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54). בחקירתו במשטרה, לעומת זאת, הכחיש הנאשם כל קשר עם ראיד כרמי (ת/104 עמ' 8), ובתחילת חקירתו בשב"כ טען כי העביר לו כספים בלא שידע לאיזו מטרה נועדו (זכ"ד ת/18 ס' 5, שהוגש ואושר על ידי החוקר "נדב" בעמ' 78).

63. קשריו של הנאשם עם פעילי הטרור של הפת"ח, והסיוע השוטף שהגיש להם, עולים בבירור מן המסמכים שנתפסו על ידי צה"ל במבצע "חומות מגן" במשרדי הארגונים, כולל משרדו של הנאשם (קלסר ת/5).

התביעה הגישה חוות דעת של מומחה מז"פ המוכיחה כי הנאשם חתום על חלק מהמסמכים, ולגבי חלקם האחר ניתן להסיק מסקנות מתחייבות מעצם העובדה שהם נשלחו אל הנאשם, או נמצאו במשרדו. רס"ן ל', סגן מפקד היחידה העוסקת באיסוף מסמכי שלל, העיד על תפיסת המסמכים, סימונם ומיונם (בעמ' 46-48). המסמכים שנתפסו הועברו לחוקר השב"כ "עוגן" (ראה עדותו בעמ' 48), אשר זיהה בעדותו את המסמכים שצורפו לזכ"ד"ים מחקירתו של הנאשם (עמ' 48-50). הנאשם אמר בשיחתו עם אחמד ברגותי, שהוקלטה בלא ידיעתם של שניים, כי מדובר במסמכים שנתפסו במשרדו, והשניים היו מוטרדים מאוד מכך שתפסו את "כל הארכיון" של הנאשם; הנאשם אמר "כל הארכיון המשרד, כאן" (ת/127 ג עמ' 62-61).

חוות דעת מז"פ לגבי כתב ידו של הנאשם (ת/5), ניתנה על ידי יאיר בן שמש, והיא התבססה על שלושה כתבי יד של הנאשם, שלגביהם הוא אישר בחקירתו כי הם נכתבו בכתב ידו (שלושת המסמכים בת/5 הם 12, 94-96 ו-35, והנאשם מתייחס אליהם בזכ"ד"ים ת/28, ת/28ב, ת/47, ת/85 ות/85א, שהוגשו ואושרו על ידי חוקרי השב"כ "ואדי" בעמ' 96 ו"אופיר" בעמ' 87). חוקר מז"פ חילק את המסמכים לארבעה קטגוריות: אלה שנכתבו על ידי הנאשם ללא ספק של ממש; אלה שקיימת אפשרות סבירה שנכתבו על ידו; אלה שסביר מאוד שנכתבו על ידו; ואלה שהנאשם זיהה בחקירתו כי הם נכתבו על ידו. בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם לגבי כל מסמך שהוצג לו כי כתב ידו מופיע עליו (ת/108-109).

64. מסמך ת/5 (3-5) הוא דו"ח שנשלח לנאשם ביום 8.5.01, וסוקר את פעילות גדודי חללי אלאקצא באזור ג'נין. בדו"ח מופיעים מספר החברים והמבוקשים בקרב גדודי חללי אלאקצא, חלקתם של הגדודים, פירוט פעילותם ותוצאות הפיגועים שביצעו. בין הפעולות שביצעו הגדודים לפי מסמך זה מנויים פיגועי ירי בכבישי יהודה ושומרון, הריגתם ופציעתם של מתנחלים, ופיגוע בתוך שטח ישראל (אום אלפאחם), שבו נהרג קצין ישראלי ונפצעה אזרחית. בנוסף כולל המכתב בקשה לסייע לגדודים מבחינה כספית.

(2) מעורבותו האישית של הנאשם בפיגועי הטרור שביצעו חוליות שתחת פיקודו

65. מייד עם מעצרו טען הנאשם כי הוא "איש פוליטי", אשר אינו מעורב בפעילות צבאית ובביצוע, תכנון, מימון או הנחיה של פיגועים נגד כוחות הביטחון או כנגד ישראלים (זכ"דים ת/6 ס' 3 ות/9 ס' 2 שהוגשו ואושרו ע"י החוקר "רוברט" בעמ' 62, זכ"ד ת/14 ס' 4 שהוגש ואושר על ידי החוקר "גבי" בעמ' 93). ואולם, בהמשך חקירתו בשב"כ הודה הנאשם במעורבות עמוקה בפעילות "הצבאית", שהיא שפה נקיה לביצוע פיגועי רצח כנגד אזרחים ישראלים. במקרים מסוימים, כך מסתבר מדברי הנאשם, הוא אף הורה על ביצוע פיגועים באופן ספציפי, או נתן את אישורו

המוקדם לביצועם.

הנאשם טען בחקירתו כי הוא עצמו מעולם לא תכנן פיגוע לפרטי פרטיו, וכי החוליות היו מערבבות את אחמד ברגותי, ולא אותו, בביצוע הפיגועים שלא תמיד היו על דעתו (זכ"ד ת/72 ס' 3, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90). כך למשל הדגיש הנאשם כי הוא דחה את כל ניסיונותיו של אחמד ברגותי להביא אליו אנשים שיבצעו פיגועי התאבדות (זכ"ד ת/53 ס' 11-13, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58). עם זאת, הנאשם הודה כי הוא **"נושא באחריות קולקטיבית על הפעילות של אנשי הפת"ח הצבאיים"** (זכ"ד ת/21 ס' 14, שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 63). הנאשם אמר בחקירתו: **"אני לא הוצאתי פקודות לשום חוליה שואלה באנו ואמרנו וואלה אנו רוצים את הפיגוע פלוני במקום מסויים כזה, את זה אנחנו משאירים בשבילה ובשביל האווירה שלה, ולרצון האישי שלה..."** (תמליל שיחה ת/98יא עמ' 9).

לדברי הנאשם, לאחר הריגתו של ראיד כרמי בחודש ינואר 2001, עברו הפיגועים לתוך שטח ישראל. הוא ניסה להפעיל את השפעתו על החוליות שסרו למרותו על מנת למתן את הפיגועים בתוך ישראל, אך לא תמיד הצליח בכך (זכ"ד ת/70 ס' 17, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53). כך למשל אירע בעניינו של מנצור שרם, שהיה אחראי לפיגוע ההתאבדות בחדרה כנקמה על הריגתו של כרמי.

הנאשם שוחח על כך לאחר הפיגוע עם עויס ומנצור ודיווח על כך לערפאת (זכ"ד ת/45 ס' 6-11, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96). יצוין כי מנצור שרם היה מחליפו של ראיד כרמי, ומינוי זה אושר על ידי הנאשם (ראה דברי אחמד ברגותי בהודעתו ת/165יג עמ' 5).

הנאשם אמר בחקירתו כי בדרך כלל היה שומע על הפיגועים לאחר ביצועם מעויס או מאחמד ברגותי, וכי לא היה יורד לפרטים כיצד בוצע הפיגוע ועל ידי איזו חוליה; הוא פירט בחקירתו את הפיגועים שלגביהם קיבל דיווח לאחר ביצועם (זכ"ד ת/70 ס' 9, 12, 17, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53, וזכ"ד ת/39 ס' 8 שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96). הנאשם הדגיש אמנם לכל אורך חקירתו כי פרט למקרה אחד הוא לא היה מעורב בעצמו בנטילת האחריות הפומבית על הפיגועים שביצעו גדודי חללי אלאקצא. מי שהיה מוציא את גילוי הדעת לאחר הפיגוע היה עויס בתיאום עם אחמד ברגותי. ואולם לא זו בלבד שאחמד ברגותי פעל כזרועו הארוכה של הנאשם, אלא שהנאשם עצמו הוסיף על הדברים דלעיל ואמר: **"אני נותן כיסוי לעניין הזה. פוליטי תקשורת... אני מדבר על העניין הזה... אני קורא למאבק, אני מעריך את הפיגועים האלה במאבק וכו'..."** (תמליל שיחה ת/98יא עמ' 46-40). במילים אחרות: הנאשם היה נוטל אחריות על הפיגועים באמצעי התקשורת, בצורה עקיפה וכוללנית מבלי להתייחס לפיגוע ספציפי, ואילו פקודיו היו נוטלים את האחריות הספציפית לכל פיגוע ופיגוע.

מה שברור מדברי הנאשם הוא שמפקדי חוליות הטרור ראו בו את מנהיגם, וכי הוא תמך בהם וסייע להם באספקת אמל"ח לאורך כל פעילותם, ביוזעו שהם מבצעים פיגועי רצח כנגד מטרות צבאיות ומטרות אזרחיות בשטחי יהודה ושומרון ובתוך ישראל, כולל פיגועי התאבדות - שלטענת הנאשם היו למורת רוחו. העובדה שפעילי הטרור חבו חובת דיווח לנאשם, מוכיחה שהם הבינו כי הם כפופים לנאשם וכי הם סרו למרותו. כאשר המשיך הנאשם לתמוך בפעילים אלו ולסייע להם לאחר שדיווחו לו על פיגועים - גם כשהיו אלה פיגועי התאבדות בתוך ישראל - הביע הנאשם בכך את תמיכתו בהמשך פעילותם, כולל פעילות שהוא כביכול לא תמך בה.

הנאשם עצמו סיפר בחקירתו כי יאסר ערפאת נזף בו על הפיגועים שבוצעו בתוך ישראל (זכ"ד ת/141 ס' 10, שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 58); מכאן נובע שגם ערפאת ראה בנאשם אחראי לכל הפיגועים שבוצעו על ידי חוליות התנזים וגדודי חללי אלאקצא שתחת פיקודו של הנאשם.

הנאשם נתן אישור, ולו בדיעבד, לפיגועים שביצעו החוליות ששרו למרותו: בחלקם תמך במפורש, ובחלקם האחר תמך בהתנהגות או בהסכמה שבשתיקה. הוא הפעיל את החוליות שתחת פיקודו בצורה עקיפה, באמצעות הכפופים והמקורבים לו, כגון אחמד ברגותי, אבו חמיד, אבו סטחה ועוים, תוך שמירה על ריחוק מן המפגעים עצמם, והימנעות מכוונת מלערב עצמו באופן אישי בתכנון הפיגועים וביצועם. גם נטילת האחריות על הפיגועים נעשתה על ידי הנאשם בצורה "נקיה" ועקיפה - לא באמצעות גילוי דעת של גדודי חללי אלאקצא, אלא בצורה פוליטית, כביכול, ומרומזת בתקשורת.

66. מן האמור לעיל עולה כי הנאשם הודה בחקירתו בדברים אשר עולים בבירור גם מעדותיהם של פעילי הטרור, דהיינו, כי מבחינה פיקודית הוא אחראי על פעילות התנזים וגדודי חללי אלאקצא בגדה המערבית, שראו בנאשם את מנהיגם; סייע לפעילי הטרור במתן כספים ואמל"ח לצורך ביצוע הפיגועים; הנהיג באופן אישי חלק מחוליות הטרור, באמצעות מקורביו; עודד את חוליות הטרור לבצע פיגועים כנגד ישראל; קיבל דיווחים מן החוליות לאחר ביצוע הפיגועים - וכל זאת בידעו כי חוליות אלו מבצעות פיגועי רצח והתאבדות גם בתוך ישראל, וגם כנגד אזרחים.

זאת ועוד: הנאשם אף הודה בחקירתו במעורבות אישית הנוגעת לפיגועי רצח ספציפיים של החוליות שבהנהגתו, כדלקמן:

(אא) הפיגוע בתחנת הדלק בגבעת זאב

לאחר הריגתו של ראיד כרמי ביום 14.1.02, קרא הנאשם בטלויזיה של אבו דאבי לגדודי חללי אלאקצא לבצע פיגועי נקמה כנגד ישראל (ת/3 מיום 14.1.02). ואולם הנאשם לא הסתפק בקריאה פומבית זו. הוא הורה לאחמד ברגותי להוציא לפועל פיגוע נקמה על מותו של כרמי. ואכן, ביום 15.1.02 בערב נתן אחמד ברגותי נשק לאבו סטחה על מנת לבצע את הפיגוע כאמור. בערב יום זה ירו חברי החוליה של אבו סטחה לעבר מכוניתה של יואלה חן ז"ל ליד גבעת זאב, רצחו אותה ופצעו את הנוסעת שהיתה עמה (על פיגוע זה ראה פרק ה(7) להלן).

הנאשם הודה בחקירתו כי לאחר מותו של כרמי הוא אמר לאחמד ברגותי כי הוא מעוניין בפיגוע נקם, ואחמד וחבריו ביצעו את הפיגוע בגבעת זאב, ודיווחו לו לאחר מכן כי היתה הרוגה אחת בפיגוע (תמליל ת/98א, עמ' 44-45). הוא אף הודה כי פיגוע זה בוצע על פי הוראתו, ונטל אחריות לביצועו (זכ"ד ת/23 ס' 8-10, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90; זכ"ד ת/24 ס' 5 והמבוא לזכ"ד ת/38 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85; זכ"ד ת/26 ס' 3-6, שהוגש ואושר על ידי החוקר "נדב" בעמ' 79). הנאשם אמר: **"אני דיברתי בסוכת האבלים, שצריך לנקום ולהשיב על המעשה הזה..."**, אם כי לטענתו לא היה מדובר ב"פקודה" שהוא נתן לאחמד ברגותי. באחד מחקירותיו הודה הנאשם: **"אמרנו לאחמד שיעני יבצע פיגוע"** (תמליל שיחה ת/98א עמ' 19, וכך עמ' 20-45).

הנאשם הסביר כי חיסולו של כרמי הביא לאובדן השליטה בפת"ח, ולכן **"קרא לתשובה על חיסול של ראיד כרמי בכל אמצעי התקשורת... ובאמת החלו התגובות. ובפעם הראשונה פת"ח חוצה את הקו האדום בביצוע פיגועים בתוך ישראל"** (תמלילי חקירה ת/98א עמ' 30-31, ו- ת/98א עמ' 9-

10, 12-15, 44-45). הוא ציין בחקירתו כי ההוראה שנתן לבצע פיגוע נקמה בעקבות הריגתו של כרמי נבעה מכך שהוא חש אחריות למותו של כרמי בעיצומה של הפסקת אש, שבה קרא הנאשם לכל הפלגים להפסיק את הפיגועים על סמך התחייבות של ראש השב"כ שלא לבצע פעולות חיסול כנגד אנשי הפת"ח;

היתה זו הפעם היחידה בה הימרה את פיו של ערפאת, אשר דרש באותה עת שלא לבצע פיגועים (זכ"ד ת/31 ס' 12, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58, תמליל שיחה ת/98 עמ' 29-31, תמליל שיחה ת/98 יא' עמ' 11-13). הודאה זו של הנאשם תואמת את הדברים שאמר בחקירתו אחמד ברגותי (ראה סעיף 30 לעיל), וכן הדברים שאמרו אבו סטחה (הודעה ת/156 ב' עמ' 5) ומוצפר (סעיף 53 לעיל).

בב) רצח הנזיר היווני במעלה אדומים

הנאשם אישר כי כאשר הציע לו רדאידה לבצע פיגוע התאבדות, הוא הפנה אותו אל מוהנד על מנת שיכוון אותו לביצוע פיגועים מהסוג שחוליות הפת"ח מבצעות; בעקבות כך בוצע הפיגוע במעלה אדומים בו נרצח נזיר יווני, מתוך מחשבה כי מדובר ביהודי (ראה דברי רדאידה בסעיפים 42-43 להלן, ופרק ה(3) להלן הדן בפיגוע זה).

גג) הפיגוע במסעדת "סי פוד מרקט" בתל-אביב

הנאשם קשר עצמו בחקירתו בצורה ברורה לפיגוע במסעדת "סי פוד מרקט" בתל-אביב, שבו נרצחו שלושה אנשים (על פיגוע זה ראה פרק ה(12) להלן). אמנם בתחילת חקירתו בשב"כ טען הנאשם כי אין לו קשר לפיגוע זה, שעוים עומד מאחוריו, וכי ערפאת כעס מאוד על ביצוע פיגוע זה (זכ"ד ת/25 ס' 12-13, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58). ואולם, בהמשך חקירתו הודה הנאשם כי ידע מפי מקורבו אחמד ברגותי, שהיה אחד ממתכנני הפיגוע, על הכוונה לבצע את הפיגוע, וזאת כשבוע לפני ביצועו; אחמד הודיע לנאשם כי אברהים חסונה - המפגע - מוכן לביצוע הפיגוע. הנאשם הדגיש כי הוא לא ליווה את ביצוע הפיגוע, ואף הנחה את אחמד ברגותי שהפיגוע יבוצע ביהודה ושומרון, בהתנחלות או במחסום צבאי, ולא בתוך ישראל (זכ"דים ת/44 סעיפים 3-7 ו- ת/53 ס' 3, שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58; זכ"ד ת/50 ס' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96; זכ"ד ת/52 שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85).

דבריו אלו של הנאשם תואמים את גרסתו בחקירה של אחמד ברגותי, פרט לכך שהאחרון אמר בחקירתו כי דיווח לנאשם לא רק זמן מה לפני הפיגוע, אלא גם ממש בשעה שבה יצא המפגע לדרך, וכי הנאשם היה מעורב בניסוח הכרוז הנוטל אחריות לאחר ביצוע הפיגוע (ראה ס' 29 לעיל). הנאשם, לעומת זאת, אמר בחקירתו כי לא היה מעורב בניסוח הכרוז שקיבל אחריות על הפיגוע הנ"ל, אם כי הודה שנתן אישור לפרסם כרוז הנוטל אחריות על פיגוע אחר שהתבצע בגשר עטרה (פיגוע מס' 18 בנספח לכתב האישום) (זכ"ד ת/52 הנ"ל וזכ"ד ת/58 ס' 3, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58).

סיכומו של דבר: הנאשם הודה, כפי שאף עולה מדברי אחמד ברגותי, כי הוא אישר מראש את ביצוע הפיגוע הנ"ל, אם כי ההוראה היתה להרוג אנשים אחרים במקום אחר.

דד) ניסיון לפיגוע ליד קניון מלחה בירושלים

הנאשם סיפר בחקירתו כי העניק סיוע, באמצעות אחמד ברגותי, לפעילים שביצעו פיגועים באזור חברון. באחד הימים דיווח לו אחמד ברגותי כי אחד מפעילים אלה (ג'יהאד ג'ועארה) מתכנן פיגוע התאבדות בירושלים. הנאשם אמר כי נתן הנחיה באמצעות אחמד ברגותי שהפיגוע יבוצע בשטחים הכבושים ולא בתוך ישראל (על פיגוע זה ראה פרק ה(20) להלן). למחרת דווח לו כי פיגוע

ההתאבדות ליד קניון מלחה בירושלים נכשל (זכ"ד ת/36, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85). גם כאן אישר הנאשם לבצע פיגוע כנגד ישראל, אם כי במקום אחר.

(3) אספקת כספים ואמל"ח לשם ביצוע פיגועי טרור

67. בתחילת חקירתו בשב"כ טען הנאשם כי איננו עוסק בטרור, וכי מעולם לא מסר לאף אדם נשק ולא ירה בנשק (זכ"ד ת/10 ס' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90). ואולם בהמשך חקירתו הודה הנאשם כי היה אחראי על מתן כספים ואמצעי לחימה לחוליות השטח של התנזים וגדודי חללי אלאקצא, וכי ידע כי אלה משמשים לביצוע פיגועים כנגד ישראל. כפי שאמר הנאשם: **"במסגרת תפקידי כמזכיר הפת"ח אני אחראי לכל הנעשה כגון אספקת כספים לחוליות, רכישות נשק וביצוע פיגועים"** (ראה הציטוט מזכ"ד ת/29 בס' 61 לעיל, וכן ראה זכ"ד ת/59 ס' 7, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96). הנאשם הסביר כי היה מעביר את בקשות הפעילים לרכישת אמל"ח ליאסר ערפאת תחת הכותרת "סיוע אישי", או "סיוע כלכלי" (זכ"ד ת/22 ס' 6, ו-ת/25 ס' 14 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58). הנאשם אף הודה כי בכך שרכש נשק לחוליות, הוא השיג השפעה על פעילותן (ס' 61 לעיל). עוד הודה הנאשם כי סייע מבחינה כספית לאחמד ברגותי ולראיד כרמי, ותמך בהם לצורך ביצוע פיגועים (ראה ס' 62 לעיל).

מסמך ת/5 (70-73) שנתפס במבצע "חומת מגן", הוא מכתב של ראיד כרמי אל הנאשם מיום 20.1.02, בו מבקש כרמי סיוע לרשימה של פעילים, ובהם כאלו שהיו מעורבים בפיגועי טרור על פי הראיות שהובאו בתיק זה; הנאשם הפנה את הבקשה ליאסר ערפאת בכתב ידו (לפי חוות דעת מז"פ ת/5). מכתב נוסף שנתפס הוא ת/5(140), שבו פנה מבוקש בשם סאמח אבו חניש לנאשם בבקשה להחזיר לו נשק שהוחזר; כתב ידו של הנאשם נמצא על המכתב (חוות דעת מז"פ ת/5). במכתב ת/5(103) פנתה אל הנאשם קבוצת פעילים בבקשה לרכישת כלי נשק, וציינו כי הם ביצעו התקפות רבות כנגד הצבא ומתנחלים, והפכו למבוקשים; גם על מכתב זה מצוי כתב ידו של הנאשם (לפי חוות דעת מז"פ ת/5).

68. הנאשם הסביר בחקירתו כי הן החוליות, והן בודדים מן החוליות, היו פונים אליו לקבלת כספים לשם מימון רכישת נשק ולמטרות אחרות, והוא היה מעביר בקשות אלו ליאסר ערפאת (זכ"ד ת/19 ס' 14, זכ"ד ת/22 ס' 6 וזכ"ד ת/25 ס' 14, שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58; זכ"ד ת/70 ס' 10, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53; תמלילי חקירתו של הנאשם: ת/98 בעמ' 13-16, 20-21, ת/98 עמ' 7, 17-18, 30, ות/98 עמ' 13-14). לדבריו הוא לא היה מציין בפנייתו לערפאת כי הכסף מיועד לרכישת נשק (זכ"ד ת/30 ס' 6, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54). במסגרת פעילות זו נרכשו כ-15 כלי נשק ותחמושת בהם בוצעו פיגועים (זכ"ד ת/29 ס' ה', שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85, זכ"ד ת/60 ס' 5, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54).

הנאשם הדגיש כי הפעילות הצבאית לא היתה יכולה להתקיים בלא מימון של ערפאת (ת/60 הנ"ל ס' 7). הוא אמר בעניין זה: **"יש מישהו שבא ואומר לי אני רוצה אלף שקל, אולי הוא מקבל אלף שקל, אני לא שואל אותו, אולי אחרי שבוע הוא ילך לירות, לא אכפת לי"** (ת/98 עמ' 30). הנאשם לא יכול היה לזכור בחקירתו את פרטי הסיוע הכספי שהגיש לפעילי השטח של הפת"ח, והסביר כי מאות פעילים היו פונים אליו בבקשת סיוע כספי לשם מימון הפעילות הצבאית (זכ"ד ת/49 ס' 10, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54).

69. במסגרת רכישות הנשק עבור פעילי הטרור, הסכים הנאשם לממן רכישת מרגמה בסך של 1,500 דנר, והנאשם פירט בחקירתו את הבעיות המבצעיות שבהפעלתה (זכ"ד ת/29 ס' ו' וזכ"ד ת/38 ס' 2, שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85; זכ"ד ת/42 ס' 13-15, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי", בעמ' 96; תמליל חקירתו של הנאשם ת/98 עמ' 7-8). הנאשם ציין

בחקירתו כי הוא עצמו התנגד לירי ממרגמה לעבר ישראל, משום שהוכח שהירי איננו גורם נזק לישראלים, אך עלול לגרום נזק רב לפלשתינאים (זכ"ד ת/38 הנ"ל). גרסתו של הנאשם בעניין זה תואמת את גרסתו של אבו-חמיד, אשר הסביר כי הירי במרגמה בוצע לעבר הישוב פסגות, וכי הנאשם ביקש שלא לדבר על כך עם איש (ראה סעיף 25 לעיל).

(4) סיוע למבוקשים ולמשפחות העצורים והחללים

70. הנאשם מימן בפעילותו לא רק את פעילי הטרור, אלא גם את בני משפחותיהם. הוא הודה בחקירתו כי העביר לערפאת בקשות לסייע למשפחות המתאבדים, ואף הצדיק זאת בכך שאין הבדל בין מתאבד לבין אדם שנהרג; כולם בעיניו "שהידים", קרי: מי שמת מות קדושים (זכ"ד ת/10 שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90; זכ"ד ת/54 ס' 5, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96; שיחת הנאשם עם המדובר "פלוגי 3" ת/124 ג עמ' 7, 22-23). כמו כן דאג הנאשם למימון משפחות העצורים והמבוקשים מקרב פעילי הפת"ח (שיחת הנאשם עם "פלוגי 3" ת/124 ג עמ' 22-23).

בנושא זה נתפסו כמה וכמה מסמכים במבצע "חומת מגן", אשר מהווים בקשות סיוע שהפנו המבוקשים לנאשם לצורך רכישת אמל"ח, ועל מנת להסיר מעליהם את עול הפרנסה (ראה: ת/5) (2-12) שהנאשם אישר בעת חקירתו אשר תועדה בזכ"ד ת/47 שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96; ת/5 (64-65), ת/5 (87), ת/5 (105), ת/5 (117), ת/5 (118)). כמו כן דאג הנאשם להסדיר מינויים או מקומות עבודה למבוקשים (ראה למשל המכתבים ת/5 (78-79), שלפי חוות דעת מז"פ ת/5 סביר מאוד להניח כי נכתבו על ידי הנאשם).

מסמך נוסף הוא ת/5 (133), הכולל פניה לנאשם לסייע לאנשים בתנועת הפת"ח שביצעו פיגועים ונעצרו על ידי ישראל, ולמבוקשים אחרים; הנאשם העיר על מסמך זה: **"יש עדיפות להכללתם בסיוע"**, ולפי חוות דעת מז"פ ת/5 הערה זו נכתבה, במידה שאינה מותירה ספק של ממש, בידי הנאשם.

עימאד אלשקיר הוא פעיל תנזים שרצח ישראלי בסלפית, וכאשר הפך להיות מבוקש פנה לנאשם בבקשה לקבלת עזרה, ואף סיפר לו על מעשה הרצח שביצע. הוא הסביר בעדותו כי פנה אל הנאשם, משום שהיה ידוע שהנאשם מסייע במקרים שכאלו, אך תיאר את הנאשם **"כאיש פוליטי שלא משתתף בדברים צבאיים"** (עמ' 184-182).

(5) גיוס פעילים לאירגוני הטרור והדרכתם

71. הנאשם אישר בחקירתו בשב"כ את הדברים שמסר במשטרה אבו חמיד, לפיהם העניק הנאשם סיוע כספי לשם הקמת מחנה אימונים צבאי לפעילי התנזים, על מנת להכשירם ללוחמת גרילה ושימוש בנשק (הודעת אבו חמיד ת/149 ג עמ' 1-2). הנאשם אף אישר כי ראיין בעצמו את הצעירים המתאמנים במשרדו (זכ"ד ת/28 סעיפים 10-11, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96, זכ"ד ת/34 ס' 3, שהוגש ואושר על ידי החוקר "איתי" בעמ' 52, ותמליל חקירת הנאשם ת/98 יא עמ' 9). בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם כל קשר לאימונים או הדרכה של פעילי השטח (ת/106 עמ' 3).

אבו חמיד סיפר בהודעתו הנ"ל (עמ' 6-7) כיצד מינה הנאשם את מוהנד כמפקד חוליה לאחר מותו של המפקד הקודם. הנאשם גם אישר בחקירתו את הדברים שאמר במשטרה רדאידה, בנוגע לתהליך גיוסו באמצעות הנאשם (ראה ס' 43 לעיל). מדברי הנאשם ורדאידה עולה כי הנאשם שמע מרדאידה על כוונתו לבצע פיגוע ירי, והפנה אותו למטרה זו אל מוהנד, שהיה מפקד שטח בכיר שביצע פיגועים כנגד מטרות ישראליות. כתוצאה מהפנייה זו בוצע הפיגוע שבו נרצח הנזיר היווני.

(6) קריאותיו הפומביות של הנאשם לבצע פיגועים כנגד ישראל

72. כפי שכבר בואר לעיל, לא הסתיר הנאשם בחקירתו את תמיכתו בביצוע פיגועים כנגד מטרות צבאיות ואזרחיות בגדה המערבית, קרי: חיילים ומתנחלים (ראה ס' 13-16 לעיל). הנאשם גם הסביר כי מידי פעם היה מורה לחוליות שסרו למרותו להפסיק את הפיגועים, ולאחר מכן היה מודיע על חידושם, וזאת באמצעות הופעות פומביות בטלוויזיה (ראה ס' 16 לעיל). הנאשם היה ער להשפעה שיש לדבריו על מבצעי הפיגועים, ואמר: **"אני משפיע כי אני מדבר באמצעי התקשורת. יעני אני אומר את העמדה באמצעי התקשורת... המילה שלי נשמעת וכאילו אני דובר בשם תנועת הפת"ח"** (תמליל חקירה ת/98 עמ' 33, וכן ראה עמ' 37-39). הנאשם אף לא הכחיש כי אנשי החוליות היו פונים אליו לקבלת סיוע, משום שהיה מופיע כדובר הפת"ח בתקשורת, ונקט עמדה הקוראת למאבק מזוין (תמליל חקירה ת/98 עמ' 61). הוא הודה כי עודד בהופעותיו הפומביות את הפעילים לבצע פיגועים בתוך השטחים כנגד הצבא (תמליל חקירה ת/98 עמ' 25, וזכ"ד ת/29 ס' 1ב, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85).

73. קריאותיו הפומביות של הנאשם לביצוע פיגועים כנגד ישראל תועדו בידי אמ"ן, והוגשו בקלסר ת/3 (כולל הקלטות המקוריות ת/3-א-ב) על ידי ראש חטיבת המחקר באמ"ן, תא"ל י. קופרווסר (עמ' 38). בעניין זה יש להתעלם ממסמכים הכלולים בקלסר ת/3, אשר אינם תיעוד של דברים שאמר הנאשם עצמו ברדיו או בטלוויזיה, ושאלו הוקלטו. כתבה עיתונאית או ידיעה אחרת המייחסת לנאשם אמירת דברים כאלה או אחרים איננה קבילה לפי דיני הראיות, בהיותה עדות שמיעה. באופן כללי ניתן לומר כי מעיון בדברים שאמר הנאשם לכלי התקשורת השונים, עולה בבירור כי הוא מדבר בשם גדודי חללי אלאקצא והתנזים, ועומד בראשם. הנאשם קורא לגופים אלה - לעיתים בצורה ברורה ולעיתים בצורה משתמעת - להמשיך ולבצע פיגועים כנגד ישראל. לאחר כל פעולה של ישראל, הוא הודיע בשם תנועת הפת"ח וגדודי חללי אלאקצא כי הנקמה לא תאחר לבוא (ראה למשל ראיונות בטלוויזיה של אבו דאבי בימים 14.1.02, ו- 15.8.01). למרות טענתו של הנאשם כי התנגד לפיגועים בתוך ישראל, הוא נשמע בראיונות השונים תומך בפיגועים שבוצעו בתוך ישראל, ואף משבח את מבצעייהם (ראה הצדקת הפיגוע בנתיבי ברק לטלוויזיה של אלגזירה ביום 18.5.01, הצדקת הפיגוע בירושלים בטלוויזיה של אלגזירה ביום 9.8.01, ופיגוע נוסף בירושלים אותו הצדיק הנאשם בטלוויזיה "וטן" ביום 31.10.02).

74. במהלך הלווייתו של עמאד אלענאטי ביום 2.10.00, אמר הנאשם בטלוויזיה "וטן" רמאללה: **"חלפו הימים בהם רק אנו מקריבים קורבנות. עלינו לנקום. יש להרוג ישראלים. יש להרוג ישראלים. כן. יש לנו כדורים. יש לנו רובים והם יופנו לעבר הכיבוש"**.

בראיון טלפוני לעיתון "אלשרק אלאוסט" ביום 1.3.01 נשאל הנאשם האם ההתנגדות של הפלסטינאים עלולה להתפתח מאבנים לכלי נשק, והשיב: **"המאבק המזוין הוא חלק מהאינתיפאדה כעת ואין מסתמכים רק על אבנים. מאז החלה האינתיפאדה הצלחנו להרוג מתוכם 66 ופצענו 416 וזהו תוצאה טובה"**.

ביום 29.10.01 התראיין הנאשם לטלוויזיה "וטן" רמאללה, ונשאל מהי תגובתו לשני פיגועים שהתבצעו באותו יום בחדרה ובבאקה אלעריבה, והשיב: **"זכותו של העם הפלסטיני, ולמעשה חובה על לוחמיו, להגיב על התוקפנות כנקמה על מעשי הטבח שהתבצעו בבית רימא, בית לחם וטול כרם. לפיכך מה שארע היום הינו תגובה טבעית של הלוחמים הפלסטינים למעשי הטבח הישראליים"**.

ביום 4.3.02 התראיין הנאשם לעיתון "אלזמאן" היוצא בלונדון, ולדברי הכתב נצ'אל אללית'י אמר

הנאשם כי שני פיגועי ההתאבדות (בבית ישראל וליד עפרה) הינם "מסר המופנה לישראלים כדי שיחדלו מתמיכתם בשרון".

לאחר מותו של ראיד כרמי ביום 14.1.02 קרא הנאשם לגדודי חללי אלאקצא לבצע פיגועי נקמה כנגד ישראל, וזאת בטלוויזיה של אבו דאבי (ת/3 - מיום 14.1.02). כך הודה הנאשם בחקירתו (תמליל שיחה ת/98 עמ' 78).

ביום 19.5.01 שודרה בטלוויזיה של "וטן" רמאללה תהלוכה שבראשה עמדו הנאשם ובכיר בחמאס. במהלך התהלוכה דיבר הנאשם ברמקול אל ההמון, והילל את הרוגי האינתפאדה, וביניהם מבצע הפיגוע בנתניה. כמו כן הבטיח הנאשם להמשיך ולפגוע במתנחלים, ובירך את הפוגעים במתנחלים.

ה. הקשר של הנאשם לפיגועים נשוא כתב האישום

75. בכתב האישום מיוחסת לנאשם מעורבות ב- 37 פיגועים שפורטו בנספח לכתב האישום, ואשר בוצעו על ידי מפקדי השטח ופעילי הטרור שהיו כפופים לנאשם. בסיכומיה התייחסה התביעה אך ורק ל- 21 פיגועים מתוך הנספח שצורף לכתב האישום, ולפיכך גם הכרעת הדין תתייחס אך ורק לאותם 21 פיגועים, שבעניינם הובאו ראיות שלטענת התביעה קושרות את הנאשם לבצועם. ההתייחסות לפיגועים אלה תכלול את הראיות שהובאו לגבי התרחשות הפיגוע עצמו, מי היו מתכנניו ומבצעיו ומה היה הקשר של הנאשם לפיגוע או למתכננים או המבצעים.

(1) רצח טליה ובנימין כהנא ז"ל ליד עפרה

76. ביום 31.12.00 בשעה 06:30, בוצע ירי מן המארב בכביש מספר 60 ליד הישוב עפרה, לעבר מכוניתם של בני הזוג טליה ובנימין כהנא ז"ל וחמשת ילדיהם. כתוצאה מן הירי התדרדרה המכונית לתעלה בצד הכביש. בפיגוע נרצחו בני הזוג כהנא (תעודות פטירה ת/128-א-יב), ונפצעו חמשת ילדיהם (ראה דוחות פעולה של אלי קוג'מן ורפ"ק עפר שלוש ת/128-ג-ד', לוחות התצלומים ת/128-ח-ט' שהוגשו ע"י קוג'מן ושלוש בעדויותיהם בעמ' 121, 127, ותע"צ של רפ"ק עובדיה ת/128-ה'). בבדיקת מז"פ התברר על פי התרמילים של רובה הקלציניקוב שנתפסו בזירה כי הנשק ששימש בפיגוע זה, שימש גם בפיגוע מספר 6 בנספח לכתב האישום, שבו נרצח אליהו כהן ז"ל ליד גבעת זאב (חו"ד המומחה האוורד סילברוטר ת/128-ו-ז').

77. בחקירתו במשטרה הודה אבו חמיד כי הוא היה זה שסיפק את הנשק והתחמושת למפגע שרצח את בני הזוג כהנא ז"ל, אחמד ע'נדור (הודעתו של אבו חמיד ת/149-א) עמ' 4-6, שנגבתה ע"י רס"ר אברהים אלקורעאן, על פי עדותו בעמ' 194). בהודעתו הנ"ל סיפר אבו חמיד כי ע'נדור ביקש ממנו את הנשק (קלציניקוב) והתחמושת לצורך ביצוע ירי לעבר רכב ישראלי ליד רמאללה, ולמחרת דיווח לו על ביצוע רצח בני הזוג כהנא ז"ל, כפי שהסתבר לו מן הדיווח ברדיו.

בענין זה רשאים אנו להתייחס אך ורק לעדותו של אבו חמיד, ומצויים אנו להתעלם מן הדברים שאמר לו ע'נדור לגבי ביצוע הפיגוע, בהיותם עדות שמיעה. לפיכך, אין בפני בית המשפט ראיה קבילה על ביצוע הרצח בנשק שמסר אבו חמיד לע'נדור. לכן, גם אין ראיה הקושרת את הנאשם לרצח בני הזוג כהנא ז"ל (הנאשם סיפר בחקירתו כי הכיר את ע'נדור, שנהרג מפליטת כדור - זכ"ד ת/68 ס' 2). אמנם הובאו ראיות למכביר בדבר אחריותו הכוללת והעליונה של הנאשם לפיגועים שנעשו על ידי אנשי הפת"ח בגדה המערבית, בהיותו מי שהנהיג פעילות זו, קרא לביצועה וסייע להוצאתה לפועל באספקת כספים ואמל"ח. ואולם אין ראיה קבילה על כך שהפיגוע הנ"ל אכן בוצע בידי אנשי הפת"ח.

הראיה הקבילה היחידה שיש בעניין זה היא שהנאשם סייע לאבו חמיד לרכוש נשק ותחמושת לצורך ביצוע פיגועים, כפי שהודו בחקירתם אבו חמיד והנאשם (ראה פרק ג(2) לעיל), וכי אבו חמיד אכן מסר את הנשק שרכש בסיועו של הנאשם לע'נדור למטרת ביצוע פיגוע ירי. מעבר לכך אין בפנינו ראיות.

(2) רצח עקיבא פשקוס ז"ל באזור התעשייה בעטרות

78. ביום 25.1.01 בשעה 18:25 בוצע ירי מן המארב לעבר רכבו של אלעזר עקיבא פשקוס ז"ל באזור התעשייה בעטרות. המנוח נסע ברכב G.M.C., ונורה באקדח קליבר 9 מ"מ (ראה חו"ד מז"פ ת/129). כתוצאה מן הירי נפטר המנוח (תעודות פטירה ת/129-א), והוא נמצא במכוניתו ללא רוח חיים כדקה לאחר הירי (ראה עדותו של הרמן ספאק בעמ' 150, דו"ח של רפ"ק ליאור נדיבי ת/129ב, ועדותו בעמ' 132). הארוע מתואר גם בתמונות שצולמו על ידי אבינועם אליה, שצורפו

לתעודת ציבור שהגיש (ת/129ד).

79. אחמד ברגותי הודה בחקירתו כי הוא מסר לאבו סטחה ולאדם אחר רכב לצורך ביצוע פיגוע, ולאחר כמה שעות, השניים דיווחו לו כי ירו על יהודי שנסע ברכב G.M.C באיזור עטרות, וכי הוא נפגע מהירי (הודעה ת/165א' עמ' 3, שהוגשה ע"י רס"ר דוד מזרחי בעמ' 184).

אבו סטחה הודה בחקירתו כי ביצע את הפיגוע באיזור התעשייה בעטרות, וירה באקדח אל עבר נהג שנסע ברכב G.M.C ספארי בצבע אפור (כפי שנראה בתמונות ת/129ד' שצולמו לאחר הפיגוע), ולאחר מכן דיווח על כך לאחמד ברגותי, שהוא - כפי שאמר אבו סטחה - "נהגו ויד ימינו" של הנאשם (הודעה ת/156ב', שהוגשה ע"י השוטר מרקו דהן בעמ' 198).

80. אין בידי התביעה ראיה כלשהי הקושרת את הנאשם בצורה ישירה לפיגוע הנ"ל. עם זאת, הובאו ראיות כלליות למכביר לפיהן היה אחמד ברגותי עוזרו הקרוב של הנאשם, ופעל בידיעתו ותחת חסותו בארגון וביצוע פיגועים. הנאשם הודה כי מימן פיגועים שאחמד ברגותי היה מעורב בהם ותמך בפעולותיו, וכי אחמד ברגותי היה מדווח לו לאחר ביצוע הפיגועים. הנאשם גם הודה כי מבחינתו אחמד ברגותי היה האחראי על הפעילות הצבאית באיזור רמאללה, וכי הוא פעל בתיאום עם הנאשם. הנאשם אף הבהיר בחקירתו כי הקשר שלו עם חוליות הטרור נעשה באמצעות אחמד ברגותי (ראה פרק ג(3) לעיל).

גם אבו סטחה היה מקורב לנאשם, ובתקופה מסוימת אף שימש כשומר ראשו. הנאשם אישר בחקירתו כי אבו סטחה עבד במשרדו והיה תחת אחריותו, באמצעות אחמד ברגותי, והוא ידע שהשניים מבצעים פיגועים כנגד אזרחים באיזור ירושלים (ראה פרק ג(4) לעיל).

גם הנאשם אמר בחקירתו כי הוא רואה עצמו אחראי לפעילותן של החוליות שפעלו עם אחמד ברגותי ואבו סטחה - להבדיל מחוליות אחרות - משום ששניים אלו היו קרובים אליו, והוא מימן את פעילותם (ראה סעיף 60 לעיל). הנאשם אף הכיר בכך שבאמצעות הסיוע והנשק שנתן לחוליות אלו הוא רכש השפעה על פעילותן (ראה סעיף 61 לעיל).

כל אלה באים בנוסף לאחריות העל של הנאשם כמפקדם ומנהיגם של כל פעילי הטרור של הפת"ח בגדה המערבית, כפי שהוא עצמו הודה (ראה סעיף 65 לעיל), ובנוסף לעובדה שהנאשם עודד באופן פומבי ופרטני את פעילי הטרור לבצע פיגועים.

השאלה המשפטית הקשה, האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(3) רצח הנזיר היווני ציפוקטקיס גרמנוס ז"ל במעלה אדומים

81. ביום 12.6.01 בשעה 22.30 בוצע ירי מן המארב בכביש ירושלים מעלה אדומים, לעבר רכבו הפרטי של הנזיר היווני ציפוקטקיס גרמנוס ז"ל מסוג טנדר פגיו, שנשא לוחית זיהוי ישראלית. מן הירי נרצח גרמנוס ז"ל (תעודת פטירה ת/132א' וחוו"ד פתולוגית של פרופ' היס ת/130ב'). על פיגוע זה העידו רפ"ק ניסים מזרחי (עמ' 131), שהגיש את דו"ח הביקור הראשוני בזירה ותצלומים (ת/130ג-ד'), וכן הוגשה תע"צ (ת/130ו') על ידי רס"ב אבי לוי ממז"פ. התרמילים שנתפסו בזירה נבדקו במז"פ (ראה חוו"ד מומחה של רפ"ק אבי קופמן, ת/130ז-ט').

82. רדאידה הודה בחקירתו כי הוא ביצע את הפיגוע הנ"ל, ותאר את נסיבות ביצועו. הוא סיפר כי פנה אל הנאשם על מנת לבצע פיגוע התאבדות. הנאשם הפנה אותו אל מוהנד, והורה למוהנד לתת נשק לרדאידה, וכך היה. הנאשם אמר לרדאידה כי התנזים עושה פיגועים נגד הצבא והמתנחלים, ולא פיגועי התאבדות, וכי הוא נותן לו נשק למטרה זו. ואכן, בנשק (קלצ'ניקוב) שקיבל רדאידה ממוהנד, על פי הוראתו הישירה של הנאשם, הוא ביצע את רצח הנזיר גרמנוס ז"ל כפי שתאר בחקירתו, בהסבירו כי סבר בטעות שמדובר במתנחל (ראה פרק ג(8) לעיל סעי' 41-42).

83. הנאשם עצמו אישר בחקירתו את דבריו של רדאידה, ואמר כי הפנה אותו אל מוהנד לאחר שביקש להתאבד, ולאחר מכן שמע כי הוא הרג בטעות את הנזיר היווני (סעיף 43 לעיל). לאור כל אלה ברורה אחריותו הישירה והאישית של הנאשם לפיגוע זה.

(4) רצח יניב ושרון בן שלום ז"ל ודורון יוסף סורי ז"ל בכביש 443

84. ביום 25.8.01 בשעה 22.30 נרצחו בני הזוג יניב ושרון בן שלום ז"ל, וכן יוסף סורי ז"ל (אחיה של שרון), שנסעו יחד עם שני ילדיהם במכונית מסוג "פאסאט" בעלת לוחית זיהוי ישראלית, וזאת שעה שנסעו בכביש 443 ליד תחנת דלק "דור אנרגיה" (ראה תעודות פטירה וחוו"ד פתולוגיות ת/131-א' ג').

את תוצאות הפיגוע תארו השוטרים חיים טולדנו ורס"מ שבי עובדיה (עמ' 123, 139, ודוח"ת הפעולה שלהם ת/131-ד' ה'), בליווי לוח תצלומים ת/131-ו'). הקליעים שנתפסו נשלחו לבדיקת מז"פ, ונמצא שהם נורו משני כלי נשק: תת מקלע MP5 וקלצ'ניקוב (חוו"ד מומחה ת/131-ז').

85. אחמד ברגותי סיפר בחקירתו כי מסר את רובה ה-MP5 שלו לאבו סטחה, לאחר שאבו סטחה ביקש זאת עבור החוליה שלו, וכעבור זמן מה, שמע מאבו סטחה, וגם בחדשות, כי חברי החוליה שלו ביצעו פיגוע בו הרגו 3 יהודים ליד בית עור (הודעה ת/165-א' עמ' 2, שהוגשה על ידי רס"ר מזרחי בעמ' 184). גם אבו סטחה סיפר בחקירתו, כי קיבל מאחמד ברגותי את רובה ה-MP5 ומחסנית מלאה כדורים, ומסר אותם לשניים מהחוליה שלו: חוסאם ופיראס. השניים סיפרו לו כי ביצעו את הפיגוע ליד בית עור, בו נהרגו 3 ישראלים (הודעה ת/156-ב' עמ' 3, שהוגשה על ידי החוקר דהן בעמ' 198).

מבצע הפיגוע, חוסאם שחאדה, אישר בחקירתו כי הוא ואחר ביצעו את הפיגוע ליד בית עור בכביש 443, בסמוך לתחנת הדלק "דור", כאשר ירה במכונית לבנה מסוג "פאסאט" (ראה התצלומים). הוא ציין כי את הירי ביצע ברובה ה-MP5 שקיבל מאחמד ברגותי, ושותפו לפיגוע היה מצוייד בקלצ'ניקוב. למחרת שמע שחאדה בחדשות כי נהרגו 3 ישראלים כתוצאה מהפיגוע, ודיווח על כך לאחמד ברגותי, שהעביר את הדיווח לנאשם (הודעה ת/160-א' עמ' 4-5, שהוגשה על ידי דהאן בעמ' 198). שחאדה סירב להשיב על שאלות בעדותו. לפיכך הוכרז כעד עוין והוגשו הודעותיו ת/160-א' ג'. כמו כן הוגשו כתב האישום, הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו (ת/159-א' ד'). הוא אמר בעדותו אך ורק: "אני סיפרתי מה שהיה ולא רוצה להגיד כלום" (עמ' 73). שחאדה הורשע בביצוע פיגוע זה.

86. לא הובאה ראיה הקושרת את הנאשם לפיגוע זה, זולת הקשר העקיף של הנאשם, כאמור לעיל, לפיגועים בהם היו מעורבים מקורביו, אחמד ברגותי ואבו סטחה (ראה סעיף 80 לעיל). הנאשם סיפק כספים ונשק לחברי החוליות, באמצעות אחמד ברגותי, לשם ביצוע פיגועים, והנשק ששימש בפיגוע זה סופק על ידי אחמד ברגותי. השאלה האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשי הרצח שבוצעו בפיגוע זה, כאשר אין ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע, תבחן בפרק המסקנות.

(5) רצח מאיר ויזבווייז ז"ל בכביש מס' 9 בירושלים

87. ביום 15.9.01 בשעה 23:15 נורה מן המארב רכב שנסע בכביש מס' 9 בירושלים, מהגבעה הצרפתית לשדרות גולדה מאיר. ברכב מסוג רנו אקספרס בצבע לבן נהג משה וייס, אשר העיד כי נפגע מכדור הנמצא בגופו עד היום בעמוד השדרה, ואילו בן דודו מאיר וייזבוויץ ז"ל נהרג מן הירי (עמ' 138, תעודת פטירה ת/132ב, דו"ח פעולה של רפ"ק ליאור נדיבי ת/132ג ועדותו של נדיבי בעמ' 132, וכן לוח התצלומים ת/132ג). בזירה נתפסו תרמילי רובה שנשלחו לבדיקת מז"פ, ונקבע כי הם נורו, כפי הנראה, מאקדח ומתת-מקלע MP-5, שממנו נורו גם היריות הקטלניות שרצחו שלושה אנשים באירוע מס' 4 הנ"ל (חו"ד מז"פ ת/132ד).

88. חוסאם שחאדה אמר בהודעתו ת/160א עמ' 6, שנגבתה על ידי רס"מ מרק דהן (עמ' 198 לפרוטוקול), כי קיבל מאחמד ברגותי אקדח ותת-מקלע MP-5, ונסע עם שניים אחרים (פיראס והייתם) ברכב עד שהגיע לכביש מס' 9 לכיוון רמות והגבעה הצרפתית. כאשר הבחינו ברכב טנדר מסחרי בצבע לבן, הם פתחו באש לעבר נוסעי הרכב ונמלטו לרמאללה. לאחר האירוע ביקש שחאדה מאבו סטחה, שעבד במשרדו של הנאשם, לדווח לנאשם ולאחמד ברגותי על ביצוע הירי. למחרת הוא שמע כי אחד הנוסעים שנפגע מן היריות מת מפצעיו (ראה גם סעיף 85 לעיל בנוגע לעדותו של שחאדה). דבריו של שחאדה נתמכים בדברים שאמרו אחמד ברגותי ואבו סטחה בחקירותיהם (ראה סעיף 85 לעיל).

89. הקשר של הנאשם לפיגוע זה, כמו לפיגוע מס' 4 הנ"ל שבוצע אף הוא על ידי שחאדה, איננו ישיר, שכן לא הובאו ראיות למעורבותו של הנאשם בפיגוע זה. הקשר העקיף של הנאשם לפיגוע נובע מכך שהוא הוצא לפועל על ידי מקורביו ועוזריו של הנאשם, אחמד ברגותי ואבו סטחה, שהנאשם אף מימן את פעולותיהם, כולל רכישת כלי נשק. השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(6) רצח אליהו כהן ז"ל בפיגוע ירי בכביש 443 ליד גבעת זאב

90. ביום 21.12.00 בשעה 20:30 נורה מן המארב רכבו של אליהו כהן ז"ל, בנוסעו בכביש 443 כקילומטר וחצי מהישוב גבעת זאב (ראה תעודת פטירה ת/133א, חו"ד פתולוגית ת/133ב, ודו"ח מעבדה ניידת מז"פ ת/133ג שעליו העיד רפ"ק שלוש בעמ' 127). על פיגוע זה העיד בריאן מלקולם שפירא, שהיה עד ראיה לפיגוע (עמ' 149). בבדיקת התרמילים שנתפסו בזירה נמצא כי כלי הנשק ששימש לפיגוע היה כפי הנראה רובה קלציניקוב, ששימש גם לביצוע רצח בני הזוג כהנא ז"ל (ראה חו"ד ת/133ד ו- ת/128).

91. אבו חמיד סיפר בחקירתו על פעילותה של חולית אחמד עינדור, שביצעה פיגוע זה (הודעה ת/149א עמ' 10-12, שנגבתה על ידי אלקורעאן: עדותו בעמ' 194). אבו חמיד אמר בחקירתו כי סיפק לעינדור רובה קלציניקוב ותחמושת שקיבל למטרה זו מאחמד ברגותי, וכי אישר לעינדור לבצע את הירי בכביש 443 שבו נהרג אליהו כהן ז"ל. עוד סיפר אבו חמיד כי את הפיגוע ביצעו מוהנד ושוויש, וזאת על פי מה שסיפר לו מוהנד לאחר ביצוע הפיגוע. מוהנד לא היה עד במשפט, ואילו חקירתו של שוויש, שגם העיד בפנינו, איננה מתייחסת לאירוע זה, והפיגוע הנ"ל לא נכלל בכתב האישום שהוגש כנגד שוויש (ת/157א).

לאור האמור לעיל, יש בידינו אך ורק את עדותו של אבו חמיד, לפיה אישר לבצע פיגוע ירי כנגד רכב ישראלי בסוף שנת 2000 בכביש 443 וסיפק נשק לביצועו. אין בפנינו ראיה קבילה לגבי זהות מבצע הפיגוע, ולכן גם אין ראיה קבילה הקושרת את הנאשם לפיגוע באמצעות אבו חמיד.

כל שיש בפנינו הן ראיות לפיהן הנאשם סייע לאבו חמיד לרכוש נשק ותחמושת לצורך ביצוע פיגועים, וכי אבו חמיד מסר את הנשק שרכש בסיוע הנאשם לעינדור למטרת ביצוע פיגועי ירי (זה המצב גם לגבי רצח בני הזוג כהנא ז"ל, שבוצע באותו כלי נשק: ראה פרק ה(1) לעיל).

(7) רצח יואלה חן ז"ל ליד תחנת דלק גבעונים בכביש 443

92. ביום 15.1.02 בשעה 19:55 הגיעה יואלה חן ז"ל ברכב "פיאט אונו" לתחנת הדלק בצומת גבעונים, ולידה ישבה רשל עיני. שני מחבלים התקרבו לעבר רכבה, וירו בשתיים מטווח קצר עשרות כדורים. כתוצאה מן הירי נרצחה יואלה חן ז"ל (תעודת פטירה 134א), ורשל עיני נפצעה בראשה ובכתפה. עד ראיה לאירוע, סמי וקנין, העיד כי ראה שני בחורים נמלטים בריצה לעבר הכפר השכן אלג'יב לאחר ביצוע הירי, והוא סייע בחילוץ הנוסעות (עמ' 143). כמו כן תיארו את האירוע רפ"ק עמי לייפר ורס"ב אלי קוג'מן (בעמ' 130 לפרוטוקול ודו"חות ת/134-בד, בנוסף ללוח תצלומים ת/134-ב ות-134/2).

93. הפיגוע בו נרצחה יואלה חן ז"ל בוצע בהוראתו הישירה של הנאשם, כנקמה על הריגתו של ראיד כרמי יום לפני הפיגוע, ובכך הודה הנאשם בחקירתו. הנאשם סיפר בחקירתו כי הורה למקורבו אחמד ברגותי לבצע פיגוע נקמה זה, וכי אחמד דיווח לו על ביצוע הפיגוע. הנאשם אף נטל אחריות לביצוע פיגוע זה, וציין כי זו היתה הפעם הראשונה בה ביצע הפת"ח פיגוע בתוככי ישראל (ראה סעיף 66א) לעיל).

דבריו של הנאשם בחקירתו מתיישבים עם הדברים שאמרו בחקירתם אחמד ברגותי, אבו סטחה ומוצפר (ראה סעיפים 30 ו-53 לעיל, הודעת אבו סטחה ת/156ב עמ' 5-6 שעל גבייתה העיד דהן בעמ' 198, והודעות אחמד ברגותי ת/165א עמ' 3 ות/165ג עמ' 1-2 שעל גבייתן העיד מזרחי בעמ' 184). הם תיארו את הפיגוע שבוצע בתחנת הדלק באמצעות ירי לעבר מכונית "פיאט אונו", שבו נרצחה אישה אחת ונפצעה חברתה. אבו סטחה, שביצע את הירי, טען כי תחילה החליט שלא לירות בשתיים בהיותן נשים, אך לאחר שהחלו לצעוק ירה עליהן יחד עם חברו טארק. אבו סטחה טען כי ביצע את הפיגוע לפי הוראת אחמד ברגותי, בעוד שהאחרון טען כי אבו סטחה היה יוזם הפיגוע, ולשם כך מסר לו רובה 5 - MP. אחמד ברגותי טען בהודעתו כי אבו סטחה אמר לו כי דיווח על כוונתו לבצע את הפיגוע לנאשם לפני הביצוע, וכי הנאשם אמר לו שלא יצא לפיגוע זה.

אחמד ברגותי הסביר כי אבו סטחה היה שומר ראשו ונהגו של הנאשם, ולכן הנאשם חשש לחייו. בשיחה שהתקיימה בין הנאשם לבין אחמד ברגותי במהלך מעצרם, כאשר הוקלטו ללא ידיעתם, תיאמו השניים גרסאות לגבי פיגוע זה, ואחמד ברגותי אמר לנאשם כי הדגיש בחקירתו שהוא הורה על ביצוע הפיגוע מאחורי גבו של הנאשם (תמליל שיחה ת/128ג עמ' 14, 17). ואולם הנאשם, כאמור לעיל, הודה כי הורה לבצע את הפיגוע, ומכאן ברור כי מקורבו אחמד ברגותי ניסה לחלצו מן המעורבות הישירה בפיגוע זה, כמו גם בפיגועים אחרים.

(8) רצח 6 אנשים באולם השמחות "ארמון דוד" בחדרה

94. ביום 17.1.02 בשעה 22:45 בוצע פיגוע ירי באולמי "ארמון דוד" בחדרה. המחבל עבד אלסאלם חסונה ירה במאבטח בכניסה לאולם, פרץ פנימה ופתח באש מנשק אוטומטי לעבר קהל החוגגים באירוע בת-המצווה של נינה קרדשוב, עד שכמה מהם השתלטו עליו, והוא נורה למוות (חו"ד פתולוגית ת/135). כתוצאה מן הירי נרצחו 6 אנשים ועשרות נפצעו, חלקם באורח קשה. הנרצחים הם: בוריס מליחוב ז"ל (תעודת פטירה ת/135ב), דינה בינייב ז"ל (תעודת פטירה ת/135ג), אנטולי בקשייב ז"ל (תעודת פטירה ת/135ד), אבי יודי ז"ל (תעודת פטירה ת/135ה), אדוארד

בקשייב ז"ל (חו"ד פתולוגית ת/135) ואהרון בן ישראל אליס ז"ל (חו"ד פתולוגית ת/135). עד הראיה קונסטנטין קרדשוב סיפר בעדותו על התרחשות האירוע (עמ' 125), וניתן לראות את האירוע גם במצגת של המשטרה וקלטות שצולמו בעת האירוע (ת/135א, ת/135א-יב). בזירה נתפס רובה סער אם-16 ורימון ששימשו את המחבל (ראה חו"ד ת/135ח-ט ועדותו של רפ"ק לייפר בעמ' 130).

95. נאסר עויס היה אחראי על ביצוע הפיגוע הנ"ל, והוא זה שמסר את הנשק לצורך ביצועו למחבל חסונה (הודעתו ת/172ב, שעל גבייתה העיד רס"ן עאמר בעמ' 191). כך עולה גם מהודעתו של אחמד ברגותי, שסיפר כי עויס דיווח לו על ביצוע הפיגוע באולם השמחות בחדרה (הודעה ת/165ד שעל גבייתה העיד רס"ר יעקובוף מעמ' 171). אחמד ברגותי סיפר כי שמע על ביצוע הפיגוע בטלויזיה בהיותו עם הנאשם, ומיד התקשר לעויס שנטל אחריות על ביצוע הפיגוע.

גם אבו חמיד התייחס בחקירתו לפיגוע זה, והסביר כי אף הוא היה נקמה על חיסולו של ראיד כרמי, ולכן המפגע יצא מטול-כרם, שבה התגורר כרמי (ת/149ב עמ' 14-15, שעל גבייתה העיד רס"ר אלקורעאן בעמ' 194).

96. אין כל ראיה ישירה לכך שהנאשם היה מעורב באופן ישיר בתכנון הפיגוע הנ"ל, או ידע על ביצועו מראש. הנאשם טען כי היה שומע דיווח על הפיגועים מאחמד ברגותי ומעויס רק לאחר ביצועם, ובשיחתו עם המדובב "פלוני 1" אמר כי ידע על הפיגוע רק בדיעבד (דו"ח ת/118 סי' 4 שהוגש על ידי "רוברט"). הקשר העקיף של הנאשם לפיגוע בחדרה נובע מכך שסיפק לעויס כספים ואמל"ח לצורך ביצוע הפיגועים, הלה ראה בו מנהיג ומפקד, ולכן גם דיווח לו לאחר כל פיגוע. הנאשם הודה באספקת כספים לעויס לצורך רכישת נשק, ואמר כי כאשר רצה להבטיח הפסקה של הפיגועים היה פונה בעניין זה גם לעויס (ראה סעיף 23 לעיל). עם זאת, הנאשם לא ראה עצמו אחראי לפעולותיו של עויס, בניגוד לפעולותיהם של אחמד ברגותי, אבו סטחה ואבו חמיד (ראה סעיפים 60 ו-65 לעיל). גם עויס סיפר בחקירתו כי ביצע את הפיגועים שהוציא לפועל במסגרת תנזים פת"ח, שעליו היה אחראי הנאשם, וכי הנאשם סייע לו במימון הפיגועים ואספקת נשק. הוא ציין כי הנאשם היה ממונה עליו (ראה סעיפים 21-22 לעיל).

השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשי הרצח שבוצעו בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(9) רצח שתי נשים בפיגוע ירי ברחוב יפו פינת לונץ בירושלים

97. ביום 22.1.02 בשעה 16:20 פתח המחבל סעיד רמדאן באש מרובה M-16 לעבר עוברים ושבים ברחוב יפו פינת לונץ בירושלים, עד אשר נורה ונהרג. כתוצאה מן הירי נרצחו שרה המבורגר ז"ל ואורה סנדלר ז"ל (תעודות פטירה ת/136ב-ג), ונפצעו עשרות אזרחים. על האירוע העיד חנן בן נעים, שהרג את המחבל (עמ' 121). כמו כן הוגשה מצגת של המשטרה לגבי האירוע, והוגש דו"ח פעולה של רפ"ק נדיבי שהעיד במשפט (ת/136א, ת/136ד והעדות בעמ' 132). נשקו של המחבל נתפס ונשלח למז"פ (ת/136ה ועדותם של רס"מ אזולאי ורפ"ק לייפר בעמ' 130-134).

98. אחמד ברגותי נטל בחקירתו אחריות על הוצאתו לפועל של הפיגוע הנ"ל (ראה הודעה ת/165א עמ' 4-5, שעל גבייתה העיד מזרחי בעמ' 184). הוא סיפר כי החליט להחדיר מחבל מתאבד לתוך ישראל, ולשם כך נעזר בעויס, אשר שלח אליו את המפגע סעיד רמדאן. השניים הכינו את המפגע לפיגוע, לקחו אותו להתפלל, קנו לו בגדים והשיגו עבורו רובה M-16 וכדורים. באותו יום אחר הצהריים שמע אחמד על ביצוע הפיגוע בירושלים.

אין ראיה ישירה הקושרת את הנאשם לפיגוע הנ"ל, והוא אף סיפר בחקירתו כי הוא וערפאת כעסו על אחמד ברגותי בשל ביצוע הפיגוע (תמליל שיחה ת/98 עמ' 32). מעורבותו העקיפה של הנאשם בפיגועים שביצעו אחמד ברגותי ועוים, בעצמם או באמצעות אחרים, בוארה לעיל. השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

10) פיגוע ירי בשכונת נוה-יעקב בירושלים בו נהרגה השוטרת גלית ארביב ז"ל

99. ביום 25.2.02 בשעה 18:25 בוצע פיגוע ירי על ידי מפגע בודד חמוש ברובה M-16 ורימון יד בכביש הראשי של שכונת נוה-יעקב בירושלים. מעדותו של עד הראיה, השוטר אדם גרפילד, עולה כי המחבל פתח באש לעבר כלי רכב שנעו בכביש, וכן לעבר אזרחים ושוטרים שהגיעו למקום. בניידת המשטרה של גרפילד ישבה גם השוטרת גלית ארביב ז"ל, אשר הסתערה על המחבל באקדח שלוף. המחבל רצח ביריות את השוטרת ארביב ז"ל (תעודת פטירה ת/137), פצע קשות את השוטר גרפילד, שנותר נכה עד היום, ואת השוטר עמיחי דהן. רימון שהשליך המחבל לא התפוצץ (ראה עדותו של גרפילד בעמ' 127, עדותו של רפ"ק ליאור נדיבי בעמ' 132 והדו"חות והצילומים שהגיש ת/137ג, ת/137ז, וכן המצגת ת/137א ולוח התצלומים ת/137ז). נשקו של המחבל, הרימון שלא התפוצץ ותרמילי הכדורים שירה נתפסו והועברו לבדיקת מז"פ (עדות רפ"ק עמי לייפר בעמ' 130, חו"ד של רפ"ק אבי קאופמן ת/137ד-ה וחו"ד של פק"ד יניב רון ת/137ו).

100. המחבל שנתפס במהלך הפיגוע הוא ראמי נור, כפי שאמר נאסר אבו חמיד בהודעתו ת/149ג בעמ' 11-12 (שהוגשה על ידי רס"מ יעקב בראזני בעמ' 207). אבו חמיד סיפר כי בעת שהוא ואחיו, חלום אבו חמיד, צפו בפיגוע הנ"ל בנוה-יעקב בטלוויזיה, הזכיר לו אחיו כי המפגע ראמי נור היה בביתם יום לפני כן, וחלום אמר כי הוא זה שמסר לראמי נור רובה M-16 וכדורים, ושילח אותו לפיגוע לאחר שצילם קלטת וידיאו שהראה לאחיו נאסר לאחר הפיגוע. חלום אמר לאחיו נאסר כי קיבל את הנשק ואת המפגע ראמי נור מאחמד ברגותי. אבו חמיד הביע בהודעתו הנ"ל כעס על כך, בהסבירו שפיגוע זה עלול לסבך את הנאשם, בשל קרבתו לאחמד ברגותי, כאשר הסתבר שהמפגע נותר בחיים ויחקר בידי השב"כ.

עוד סיפר אבו חמיד בהודעתו הנ"ל, כי יאסר ערפאת הזמין למשרדו את הנאשם ואת אחמד ברגותי בעקבות הפיגוע; אחמד ברגותי ברח, והודיע לאבו חמיד שיתכן שעומדים לעצור את הנאשם בגלל הפיגוע הנ"ל. הנאשם אמר לאבו חמיד לאחר מכן, כי הסביר לערפאת שבאותו שלב לא היתה הוראה על הפסקת אש, וכי הוא - הנאשם - עומד מאחורי אנשיו כל עוד ערפאת לא יוציא הוראה נשיאותית להפסקת הפיגועים. אבו חמיד גם סיפר בהודעתו כי אחמד ברגותי הודה בפניו כי מסר את הנשק לאחיו של אבו חמיד (חלום), לצורך ביצוע הפיגוע בנוה-יעקב.

101. מן הדברים האמורים לעיל עולה כי נאסר אבו חמיד לא נטל חלק בתכנון ובהוצאה לפועל של הפיגוע הנ"ל, ומי שעשו זאת היו אחיו חלום ואחמד ברגותי, שהיו עדים במשפט. חלום אבו חמיד הורשע על פי הודאתו בשורה של מעשי טרור, כולל אחריותו לביצוע הפיגוע הנ"ל בנוה-יעקב (ראה פרט 13 בכתב האישום המתוקן ת/161א, ופסק הדין ת/161ב). חלום סיפר על אחריותו לפיגוע הנ"ל, כמפורט לעיל, בהודעותיו ת/162א-ב, שנגבו על ידי אברהים אלקורעאן (עדותו בעמ' 194) ורס"ר דוד מזרחי (עדותו בעמ' 184).

חלום סיפר בהודעותיו הנ"ל (ת/162א עמ' 9-6, ת/162ב עמ' 4-2) כי הכין את ראמי נור לביצוע הפיגוע, ארגן לו מסיע ומסר לו רימון רסס ורובה M-16 עם כדורים. בעת שהכין את ראמי נור לפיגוע, הגיע אחמד ברגותי ובירר כיצד מתקדמים העניינים בעניין תכנון הפיגוע; אחמד ברגותי רצה שהפיגוע יעשה במקום הומה אדם בירושלים, אך לבסוף סוכם שהוא יבוצע בצפון ירושלים

בשל המחסומים, ואחמד ברגותי אישר זאת.

102. אחמד ברגותי אישר בחקירתו את הקשר שלו לפיגוע בנוה-יעקב. בהודעתו ת/165 א סיפר כי נאסר עוים שלח אליו את המפגע ראמי נור לצורך ביצוע הפיגוע בנוה-יעקב, ואז הפנה את ראמי נור אל חלום אבו חמיד כדי שייסייע לו להיכנס לירושלים (הודעה ת/165 א עמ' 6, שנגבתה על ידי רס"ר מזרחי לפי עדותו בעמ' 184). גם אחמד ברגותי, כמו חברו נאסר אבו חמיד, סיפר בחקירתו על כך שבקבות הפיגוע זומן יחד עם הנאשם למשרדו של ערפאת; הנאשם שאל אותו אם הוא אחראי לפיגוע, אחמד ברגותי השיב בחיוב, ושמע מהנאשם שערפאת כעס על ביצוע הפיגוע (הודעה ת/165 א עמ' 5 שנגבתה על ידי רס"ר מזרחי לפי עדותו בעמ' 184).

103. לאור האמור לעיל מתכנני הפיגוע היו עוים ואחמד ברגותי. בעת פגישתם של אחמד ברגותי והנאשם בחקירה, כאשר הוקלטו ללא ידיעתם, חזר אחמד כמה פעמים והדגיש בפני הנאשם כי סיפר בחקירתו שהנאשם שמע על הפיגוע הני"ל רק לאחר הביצוע (תמליל שיחה ת/127 א עמ' 4, 11).

אין ראיות הקושרות את הנאשם לפיגוע זה בצורה ישירה, זולת הקשר הנובע ממעורבותו הכוללת והעקיפה בפיגועים שתכננו וביצעו אחמד ברגותי ועוים, כמבואר לעיל (ראה סעיפים 80, 86 ו 96 לעיל). לא לחינם זימן יאסר ערפאת את ברגותי לבירור לאחר ביצוע הפיגוע הני"ל, שכן גם הוא סבר שהנאשם הוא הכתובת לטענות בענין. השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(11) רצח גד רג'ואן ז"ל במפעל בשקביץ בעטרות

104. ביום 27.2.02 בשעה 06:30 נרצח גד רג'ואן ז"ל במפעל "קפה בשקביץ" באזור התעשייה בעטרות, על ידי עבד אלמגיד מהדי שהועסק בעבר במפעל (תעודת פטירה ת/138 א וחוו"ד פתולוגית ת/138 ב). זהרן שחאדה שהיה במקום סיפר כי כאשר שמע את היריות ראה אדם נמלט מן המקום, וגד רג'ואן שכב על הרצפה וביקש להזעיק עזרה (עמ' 146).

גד רג'ואן ז"ל נפטר כתוצאה מן הירי, ומותו נקבע במקום (ראה דו"ח פעולה ת/138 א ועדותו של רפ"ק ליאור נדיבי בעמ' 132, וכן דו"ח המעבדה הניידת שרשם רפ"ק ניסים מזרחי ת/138 ד ועדותו בעמ' 131). תצלומי זירת האירוע הוגשו כמוצגים ת/138 ד ו-138, על ידי מזרחי ונדיבי בעדויותיהם. הרצח בוצע באמצעות אקדח (חוו"ד ת/138 ה), שכמה קליעים שנורו ממנו פגעו פגיעות קטלניות בגופו של המנוח (חוו"ד ת/138 ב).

105. אבו חמיד סיפר בהודעתו ת/149 ב (עמ' 25-28) כי פנה אליו עבד אלמגיד שסיפר לו כי עבד במפעל של משפחת רג'ואן, וביקש לבצע פיגוע יחד עם אדם בשם רמזי. השלושה ישבו ותכננו את הפיגוע, ואבו חמיד נתן לכל אחד מן השניים אקדח. כעבור 20 דקות דיווח רמזי לאבו חמיד על ביצוע הפיגוע, ועבד אלמגיד סיפר כיצד ירה למוות ברג'ואן ז"ל. אבו חמיד התקשר למשטרה ונטל אחריות על ביצוע הפיגוע בשם גדודי חללי אלאקצא (הודעתו של אבו חמיד הוגשה על ידי רס"ר אלקוראען בעמ' 194).

106. מן האמור לעיל עולה כי לגבי פיגוע זה אין ראיה ישירה לגבי זהות מבצעו, שכן הדברים שנאמרו לאבו חמיד על ידי עבד אלמגיד שלא העיד בפנינו הם בבחינת עדות שמיעה לא קבילה.

ואולם, ניתן לקבוע על פי ראיות נסיבתיות חד-משמעיות כי הפיגוע בוצע על ידי עבד אלמגיד, בסיועו ובאישורו של אבו חמיד, כפי שסיפר אבו חמיד בעדותו. אבו חמיד סיפר כי עבד אלמגיד הודיע לו שהוא יוצא לבצע פיגוע במפעל של משפחת רג'ואן בו עבד בעבר, ולצורך כך הוא צייד

אותו באקדח; זמן קצר לאחר מכן דיווח לו עבד אלמגיד על כך שירה למוות בגד רגיואן ז"ל, והוא אכן נרצח ביריות אקדח.

אין ראיות הקושרות את הנאשם לפיגוע זה בצורה ישירה, זולת הקשר הנובע ממעורבותו הכוללת והעקיפה בפיגועים שתכנן וביצע אבו חמיד, כמבואר לעיל (ראה סעיפים 27, 65-60 לעיל). השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(12) הפיגוע במסעדת "סי פוד מרקט" בתל אביב

107. ביום 5.3.02 בשעה 02:30 בוצע פיגוע במסעדת "סי פוד מרקט" בתל אביב על ידי המחבל אברהים חסונה, שהגיע למקום חמוש ברובה M-16, רימוני יד וסכין. את האירוע תיארו עדי הראיה ויליס חזן (עמ' 148) וליאון גורנשטיין (עמ' 129) שנכחו במסעדה בעת הפיגוע. המחבל פתח באש עם הרובה שבידו לעבר היושבים במסעדה, עד אשר ארע מעצור בנשק, ורימוני היד שהשליך לא התפוצצו. בשלב זה החל חסונה לדקור אנשים, כולל השוטר רס"ר סלים בריכאת ז"ל שניסה להפסיק את מסע הירי ונדקר למוות בידי המחבל. בפיגוע נרצחו פרט לרס"ר בריכאת גם יוסף הבי ז"ל ואליהו דהן ז"ל (ראה חוו"ד פתולוגיות ת/139ב-עד ת/139ד). רבים אחרים נפצעו. המחבל עצמו נורה ונהרג בפיגוע, והתברר כי מדובר באברהים חסונה (חוו"ד פתולוגית ת/139א, ובדיקת ד.נ.א. ת/139ז).

תוצאות הפיגוע נראות בלוח התצלומים ת/139ו שהוגש על ידי השוטר אפי ימין (עמ' 151), וכן במצגת שהכינה המשטרה (ת/139א). אפי ימין הגיש גם דו"ח פעולה שרשם במקום, והוא זה שתפס את סכיניו של המחבל המגואלת בדם, קליע מרוסק, תרמילים, כדורים ורובה M-16 (ת/139ה). הנשק נתפס והובא לבדיקת מז"פ (ת/139ח, ועדותו של רפ"ק עמי לייפר בעמ' 130).

108. הפיגוע ב"סי פוד מרקט" בוצע על ידי אברהים חסונה, והוא תוכנן על ידי אחמד ברגותי, אבו חמיד ועויס, כפי שסיפר אחמד ברגותי בחקירתו (ראה סעיף 29 לעיל). גם אחיו של אבו חמיד (שריף נאג'י) היה מעורב בפיגוע, כפי שסיפר בחקירתו (ראה סעיף 55 לעיל), ואף הוא קושר את אחמד ברגותי לתכנונו. אחמד ברגותי סיפר בחקירתו כי המפגע חסונה נשלח אליו על ידי עויס, והוא נתן לו כסף, קנה לו בגדים ודאג לכך שיהיה מי שיסיע אותו לישראל לצורך ביצוע הפיגוע (טארק מלחי). הוא דיווח לנאשם בטלפון כי הפיגוע יוצא לדרך, והנאשם אמר כי איננו מעוניין שהפיגוע יתבצע בתוך ישראל. עוד סיפר אחמד ברגותי כי לאחר הפיגוע אמר לו הנאשם להודיע לעויס שלא ליטול אחריות על הפיגוע בתקשורת קודם שישוחח על כך עם הנאשם (ראה סעיף 29 לעיל).

במהלך שיחה שהתקיימה בין הנאשם לבין אחמד ברגותי בעת מעצרו, כאשר הם הוקלטו ללא ידיעתם, טרח אחמד להדגיש בפני הנאשם כמה פעמים כי הוא אמר שרק שוחח עם הנאשם בטלפון לאחר הפיגוע, והוסיף: **"תזהר, אני לא הייתי איתך, אני לא הייתי איתך, דיברתי איתך בטלפון"** (תמליל שיחה ת/127ג עמ' 4-5, 11). השניים תיאמו עמדות לגבי חקירתם בנקודה זו.

גם אבו חמיד סיפר בחקירתו על מעורבותו בפיגוע (הודעה ת/149ב עמ' 6 שהוגשה על ידי רס"ר אלקוראען בעמ' 194). הוא סיפק לצורך הפיגוע רימוני יד וכדורים לרובה M-16, כאשר ראה את חסונה מצויד ברובה M-16 לפני צאתו לפיגוע. כאשר דווח בלילה על הפיגוע, ועל כך שחסונה דקר למוות שוטר, נזכר אבו חמיד כי נאסר חלום (אחיו של אבו חמיד) נתן למפגע את הסכין, והסביר לו להשתמש בו אם יהיה לו מעצור בנשק.

כך גם אמר בחקירתו חלום אבו חמיד (הודעתו ת/162 עמ' 9, שהוגשה על ידי רס"ר קוראען בעמ' 17).

194, והודעה ת/162ב עמ' 4 שהוגשה על ידי רס"ר מזרחי בעמ' 184). חלום סיפר כי הוא אמן את חסונה בשימוש ברובה M-16. שריף נאגי אבו חמיד (אף הוא אח של אבו חמיד) סיפר בחקירתו על כך שליווה את המפגע לתל אביב, והשיג רכב עבור הפיגוע (הודעתו ת/182, שהוגשה על ידי רס"ר בן לולו בעמ' 182).

109. הנאשם קשור בצורה עקיפה לפיגועים שתכננו והוציאו לפועל אחמד ברגותי, אבו חמיד ועוים, כפי שפורט לעיל. ואולם, ככל שמדובר בפיגוע במסעדת "סי פוד מרקט", שתוכנן והוצא לפועל על ידי שלושה, אחראי הנאשם גם באופן אישי לביצועו. נושא אחריותו של הנאשם לפיגוע זה פורטה לעיל (ראה סעיפים 29, 55 ו-66ג) לעיל). הנאשם הודה בחקירתו כי אישר לאחמד ברגותי את ביצוע הפיגוע הנ"ל לפני הוצאתו לפועל, אם כי נתן הנחיה שהפיגוע יבוצע בשטחי יהודה ושומרון ולא בתוך ישראל. כך גם עולה מן הדברים שאמר אחמד ברגותי בחקירתו.

(13) פיגוע ירי במלון "ג'רמי" בנתניה

110. ביום 9.3.02 בשעה 20:25 נכנסו שני מחבלים למלון "ג'רמי" בנתניה, כשהם חמושים ברובי M-16 ורימוני יד. השניים השליכו רימוני יד וירו על עובדי אורח ותיירים. את האירוע תיאר עד ראיה שכונה 'ג', שהיה מפקד צוות ביחידת "אלמוג" של מג"ב. כאשר שמע את היריות הוא הגיע למלון בתוך 30 שניות, נתקל בפצועים בשעה שעדיין נמשכו היריות. 'ג' פתח במרדף אחרי המחבלים, ושניהם אותרו במדרגות של קניון הנמצא בסביבה, נורו ונהרגו (ראה חו"ד פתולוגית של המחבל שאדי נגימי ת/140, וכן חו"ד של המחבל השני ת/140ט). 'ג' אישר בעדותו כי למרבה הצער חלק מן הנפגעים היו מאש אנשי מג"ב (עמ' 117-118). בפיגוע נרצחו התינוקת אביה מלכה ז"ל וישראל יחיאל ז"ל (ראה טופס הודעה על פטירה ת/140ב).

צוער רמי מלכה הגיש דו"ח ביקור טכנאי מז"פ בזירת הפיגוע, המתאר את תוצאותיו ואת הממצאים בזירה (ת/140 ועדותו בעמ' 118), ותצלומים מהזירה (ת/140ז). חו"ד של מחלקת החבלה של המשטרה קבעה כי למלון הושלך רימון יד שהתפוצץ (ת/140ה). מהדו"ח של רס"ר מלכה עולה כי במקום נתפסו שני רובי M-16 ששימשו את המחבלים (ראה גם עדותו של רפ"ק לייפר בעמ' 130).

111. נאסר עוים סיפר בחקירתו כי הוא הוציא לפועל את פיגוע הירי הנ"ל בנתניה, שבוצע על ידי שני אנשים ששמותיהם לא היו ידועים לו. השניים נשלחו אליו על ידי פעיל טרור אחר (אחמד אבו חדיר), ועוים ארגן את הסעתם של השניים באמצעות מחמוד טיטי, ואף מסר לאחמד אבו חדיר שני רימונים ושני רובי M-16. כמה שעות לאחר שהשניים הוסעו לבאקה אל שרקיה, משם נכנסו לישראל ברגל, שמע עוים בטלויזיה על הפיגוע במלון בנתניה. הוא התקשר לכלי התקשורת ונטל אחריות על ביצוע הפיגוע (הודעתו של עוים ת/174ב עמ' 5, שהוגשה על ידי רס"מ רוני עמר בעמ' 191).

גם בפיגוע זה ניתן לקבוע על פי ראיות נסיבתיות חד-משמעיות כי עוים עומד מאחורי הפיגוע הנ"ל, אשר בוצע זמן קצר לאחר שצייד את המחבלים ברובי M-16 ורימונים, והסיעם לנקודה על הקו הירוק הקרובה לנתניה. הפיגוע אכן בוצע על ידי שני מחבלים שהיו מצוידים ברובי M-16 וברימונים, כמה שעות לאחר שעוים ארגן את הסעתם לנתניה, ומכאן ברור שזה הפיגוע עליו דיבר עוים בחקירתו.

אין ראיות הקושרות את הנאשם לפיגוע זה בצורה ישירה, זולת הקשר הנובע ממעורבותו הכוללת והעקיפה בפיגועים שתכנן וביצע עוים (ראה סעיף 96 לעיל). השאלה המשפטית האם די בכל אלה

כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(14) רצח קונסטנטין דנילוב ז"ל בבאקה אלע'רביה

112. ביום 30.3.02 בשעה 13:00 זיהה צוות של מג"ב רכב שנסע במהירות מופרזת לכיוון באקה אלע'רביה, ובו שני חשודים. בעת שהצוות עקב אחר המחבלים, הם פתחו באש ורצחו את קונסטנטין דנילוב ז"ל (ראה תעודת פטירה ת/141ט). שאר אנשי הצוות ירו על המחבלים, וחגורת הנפץ שהיתה על אחד מהם התפוצצה. שני המחבלים נהרגו, לאחר שקודם לכן השליכו רימונים לעבר הצוות (ראה עדותו של סני"צ פריד ג'אנס בעמ' 122, שהשתתף באירוע).

צילומי האירוע הוגשו עם תעודת עובד ציבור של פרוספר אוחנה (ת/141ג). בבדיקת מז"פ נקבע כי אחד המחבלים החזיק חגורת נפץ מאולתרת שהתפוצצה על גופו (ת/141ה).

113. עו"ס אמר בחקירתו כי שלח מתאבדים יחד עם מחמוד אל טיטי ואחמד אבו חדיר, וכי השיג לאחד מהם חגורת נפץ כדי לבצע פיגוע בתוך ישראל. אותו מתאבד נסע עם אדם נוסף כשעליו חגורת נפץ לשם ביצוע פיגוע בישראל, אך נהרג עם חברו בחילופי ירי עם שוטרי משמר הגבול בבאקה אלע'רביה, לאחר שהרגו שוטר מג"ב (הודעה ת/173ב עמ' 9-10 שהוגשה על ידי רס"מ עמר בעמ' 191). עוד סיפר עו"ס בחקירתו כי הפיגוע הנ"ל היה אמור להתבצע בחדרה (הודעה ת/172ב עמ' 3 שהוגשה על ידי עמר בעמ' 191).

114. גם בפיגוע זה ניתן לקבוע על פי ראיות נסיבתיות חד-משמעיות כי הפיגוע בוצע על ידי אנשים שנשלחו על ידי עו"ס, וצוידו על ידו בחגורת נפץ. ברור מחקירתו של עו"ס כי הפיגוע אליו התייחס בחקירתו הוא הפיגוע הנדון.

אין ראיות הקושרות את הנאשם לפיגוע זה בצורה ישירה, זולת הקשר הנובע ממעורבותו הכוללת והעקיפה בפיגועים שתכנן וביצע עו"ס (ראה סעיף 96 לעיל). השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(15) פיגוע ירי בין עטרת לביר-זית

115. ביום 25.2.01 בשעה 13:00 בוצע ירי מן המארב בכביש 465 לכיוון רכבו של יוסף כהן (G.M.C.), שנע מכיוון עטרת אל ביר-זית. הירי בוצע מרכב עוקף. כהן נפצע קשה בפיגוע, ורכבו הדרדר לשוליים (עדותו בעמ' 142). עשרות כדורים נורו לעבר רכבו, והוא נפגע משלושה כדורים בראש ושניים בצוואר, ובדרך נס נותר בחיים (ראה מזכר לגבי מצב הרכב ת/142ג ודו"ח תפיסה וסימון של תרמילי הכדורים ת/142ב שהוגשו על ידי משה לביא בעמ' 124, וכן דו"ח בדיקת הרכב ת/142ד שהוגש על ידי השוטר מזרחי בעמ' 131).

תיאור של זירת הפיגוע מופיע בלוח התצלומים ת/142 שהוגש על ידי רפ"ק מזרחי בעמ' 139).

116. אחמד ברגותי סיפר בחקירתו על פיגוע זה (הודעתו ת/165א עמ' 1 שהוגשה על ידי רס"ר מזרחי בעמ' 184, וזכ"ד ת/165 שהוגש על ידי החוקר "דני" בעמ' 200) כיצד תכנן את הפיגוע יחד עם מוהנד, אבו סטחה ואחרים, שביקשו ממנו נשק ורכב כדי לבצע פיגוע. אחמד ברגותי מסר להם

רובה MP-5 וכדורים, וכן נתן להם את רכבו. כעבור כמה שעות הם החזירו לו את הרכב והנשק, וסיפרו לו כי ירו על רכב באיזור גשר עטרה תוך כדי עקיפתו, וכי הנהג של הרכב נפצע. דבריו של אחמד ברגותי מתיישבים עם הראיות לגבי דרך ביצוע הפיגוע, מקום ביצועו ותוצאותיו, ולפיכך יש ראיות נסיבתיות חד-משמעיות מהן עולה כי הפיגוע עליו סיפר אחמד ברגותי הוא הפיגוע הנ"ל בגשר עטרה.

אין ראיות הקושרות את הנאשם לפיגוע זה בצורה ישירה, זולת הקשר הנובע ממעורבותו הכוללת והעקיפה בפיגועים שתכננו וביצעו אחמד ברגותי ואבו סטחה (ראה סעיף 80 לעיל). השאלה המשפטית האם די בכל אלו כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(16) ניסיון פיגוע בפאב "ביאנקיני" בירושלים

117. ביום 19.05.01 בשעה 03:00 גילתה דינה דגן, בעלת פאב "ביאנקיני" בירושלים, מטען חבלה שהונח בשירותים של המקום על ידי סאעד ג'אבר, שהיה מוכר לה כפלסטינאי מרמאללה שמכר לה מידי פעם מוצרים לנרגילה. בעדותה (עמ' 139-142) סיפרה דגן כי ג'אבר ישב איתה במסעדה כדי לרשום הזמנה למוצרים, ואז נכנס לשירותים כשאין בידי דבר. כעבור כמה דקות יצא מהשירותים עם שקית ניילון, הניח אותה במרכז הפאב, וכאשר שאלה אותו מה יש בשקית הוא אמר לה כי היא מכילה בגדים. היא ניגשה לבדוק את השקית, גילתה כי מדובר במטען חבלה מוסתר מתחת למעיל, ובשלב זה ג'אבר נעלם.

במקום ישבו באותה עת כ- 150-170 בני נוער. דגן גילתה תושיה ואומץ לב ראויים לשבח: היא נטלה את המטען בידיה, צעקה לאחד העובדים הפלסטינאים במקום לפנות את הצעירים, והוא היה גם זה שעזר לה להרחיק את המטען מחוץ למסעדה. המשטרה שהגיעה למקום פוצצה את המטען, באופן שגרם נזק לחנויות באזור. כך עולה מעדותו של חבלן המשטרה אייל אלבו (עמ' 119), וכן ראה חו"ד מומחה במעבדת החבלה, פקד יניב רון, ת/143א, חו"ד מומחה של מז"פ שניתנה על ידי שרה אברמוביץ-בר, ת/143ב, ולוח תצלומים ת/143א).

118. אבו חמיד סיפר בחקירתו (הודעה ת/149ב עמ' 10-12, שהוגשה על ידי רס"ר אלקורעאן בעמ' 194), כי סאעד אלדין פנה אליו בתחילת חודש מאי 2002, וביקש ממנו להכין עבורו מטען חבלה, על מנת להניחו בירושלים בפאב ברחוב יפו. הלה הסביר לאבו חמיד כי בעלת המקום נוהגת לקנות ממנו מוצרים לנרגילה, וצייר לאבו חמיד את הפאב. אבו חמיד הנחה אותו היכן להטמין את המטען, והסביר לו כיצד לחבר את החוטים למטף כיבוי אש שהכיל את המטען (אכן המטען היה בתוך מטף כעולה מחו"ד ת/143א).

לאחר מכן שלח אבו חמיד את ג'אבר לפאב, וג'אבר כיסה את המטען במעיל. כאשר הגיע ג'אבר לפאב הוא התקשר לאבו חמיד, אמר לו משפט קוד ממנו הבין אבו חמיד שהוא עומד להניח את הפצצה בפאב, ואבו חמיד אישר זאת. ג'אבר התקשר לאבו חמיד וסיפר לו שבעלת המקום ראתה אותו מניח את המטען, והוא שמע בחדשות כי המטען פוצץ על ידי המשטרה.

119. מן האמור לעיל עולה כי הוכח בבירור שניסיון הפיגוע בפאב בוצע על ידי ג'אבר בהנחייתו ובסיועו של אבו חמיד. הפרטים שמסר אבו חמיד בחקירתו תואמים את עדותה של דגן ואת הממצאים בשטח.

אין ראיות הקושרות את הנאשם לפיגוע זה בצורה ישירה, זולת הקשר הנובע ממעורבותו הכוללת

והעקיפה בפיגועים שתכנן וביצע אבו חמיד, כמבואר לעיל (ראה סעיפים 27, 65-60 לעיל). השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

17) פיגוע ירי בכביש 9 ליד הגבעה הצרפתית בירושלים

120. ביום 3.10.01 בשעה 23:30 בוצע ירי לעבר רכב חולף שנע לכיוון הגבעה הצרפתית, בו נסעו מלי ופנחס כהן שנפגעו מן הירי (ראה דו"ח ביקור ראשוני בזירה של רפ"ק ליאור נדיבי, ועדותו בעמ' 132, דו"ח תפיסה וסימון של רפ"ק נדיבי ת/144, דו"ח ביקור ראשוני בזירה של רפ"ק עמי לייפר ועדותו בעמ' 130, וחוו"ד של מעבדת נשק ת/144).

121. אבו סטחה אמר בחקירתו (הודעה ת/156 בעמ' 4-5, שהוגשה על ידי רס"מ דהן בעמ' 198), כי הוא ביצע פיגוע זה יחד עם מוחמד סמי עבדאללה, כשהם נוסעים במכונית מאזדה וברשותו רובה MP-5, אותו קיבל מאחמד ברגותי לצורך ירי לעבר מטרות ישראליות. הוא סיפר בחקירתו כי לאחר שירה לעבר רכב הנוסע במנהרה בכיוון הגבעה הצרפתית הוא הבחין כי מדובר בנהגת, ולכן הפסיק לירות ואמר לחברו שיש מעצור בנשק. לאחר מכן הוא המשיך לנסוע לכיוון הגבעה הצרפתית, ושם ירה לעבר רכב תוך כדי עקיפתו. למחרת שמע ברדיו כי בפיגוע נפצעו גבר ואישה.

122. הראיות שהובאו על ידי התביעה לגבי פיגוע זה דלות ביותר, וכוללות אך ורק דו"ח ביקור ראשוני בזירה של המשטרה, באופן שכל מידע לגבי דרך ביצוע הפיגוע הוא בבחינת עדות שמיעה. כמו כן קשה לדעת מעדותו של אבו סטחה אם דבריו מתייחסים לפיגוע הנדון, שכן לא ברור מה מועד הפיגוע אליו מתייחס אבו סטחה, ובאיזה רכב ירה.

כל שיש בפנינו הוא ראיה על כך שאבו סטחה ביצע פיגועי ירי כנגד מטרות ישראליות, תוך שימוש בנשק שקיבל מאחמד ברגותי, שהיה עוזרו ומקורבו של הנאשם. זאת ועוד, אבו סטחה עצמו היה שומר ראשו של הנאשם, והנאשם עצמו אישר כי אבו סטחה עבד במשרדו והיה תחת אחריותו, וכי הוא ידע שאבו סטחה מבצע פיגועים כנגד אזרחים בגבעת זאב ובפסגת זאב (ראה סעיפים 33-34 לעיל).

18) ניסיון לפיגוע התאבדות בבית חנינא בירושלים

123. ביום 8.03.02 בשעה 16:15 נלכד המחבל מחמוד סאלח בדרכו לביצוע פיגוע התאבדות בירושלים, כשהוא נושא על גופו חגורת נפץ. המחבל ניסה להפעיל את המטען כאשר שכב על הרצפה, ואז נורה ונהרג (ראה עדותו של סני"צ דורון ידיד בעמ' 133, ודו"ח מעבדת חבלה ת/145).

124. אחמד ברגותי סיפר בחקירתו כי לואי עודה ביקש ממנו להכין חגורת נפץ למתאבד, והוא הפנה את עודה אל נאצר שוויש שנתן לו חגורת נפץ. המתאבד שוכן בדירה ששכר אחמד ברגותי ברמאללה, ושם הלבישו עליו את חגורת הנפץ. מאוחר יותר נודע לאחמד ברגותי כי הוא נהרג מירי כוחות צה"ל באיזור בית חנינא בדרכו לביצוע הפיגוע (הודעה ת/165 בעמ' 2, 11, שהוגשה על ידי רס"ר יעקובוף בעמ' 171).

גם עויס סיפר בחקירתו (הודעה ת/173 בעמ' 4, שהוגשה על ידי רס"מ עמאר בעמ' 191), כי לואי עודה, שגויס על ידו לגדודי חללי אלאקצא, איתר עבורו מתאבד, אך הפיגוע נכשל מכיוון שהמתאבד נורה על ידי שוטרים לפני הביצוע בכניסה לירושלים.

125. מן האמור לעיל עולה כי עויס ואחמד ברגותי היה מעורבים בניסיון הפיגוע הנ"ל. אין ראיות הקושרות את הנאשם לפיגוע זה בצורה ישירה, זולת הקשר הנובע ממעורבותו הכוללת

והעקיפה בפיגועים שתכננו וביצעו השניים, כמפורט לעיל. השאלה המשפטית האם די בכל אלו כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

19) פיגוע ירי בכביש בית אל - פסגות

126. ביום 17.03.02 בשעה 06:45 בוצע ירי מן המארב מנשק אוטומטי לעבר רכבו של סמיר קרש (פולסווגן פסאט), והוא נפצע מן הירי (ראה דו"ח ביקור בזירת העבירה ת/146 ותצלומים של רס"ב אלי קוג'מן שהוגשו בעדותו בעמ' 121).

התביעה לא הגישה ראיות נוספות לגבי פיגוע זה, והדו"ח של קוג'מן הינו בבחינת עדות שמיעה בכל הנוגע לדרך ביצוע הפיגוע.

התביעה מייחסת בסיכומיה את האחריות לפיגוע זה לאחמד ברגותי, והוא אכן הודה במעורבותו בפיגוע זה והורשע בכך (ת/165 ז-ז פרט אישום 43). פרט לכך לא הפנתה התביעה לכל ראיה אחרת מבין הודעותיו של אחמד ברגותי, או הדברים שמסר בחקירתו בשב"כ. לאור האמור לעיל לא הובאו לגבי פיגוע זה ראיות המאפשרות לקבוע ממצא עובדתי ברור בדבר הקשר של אחמד ברגותי לפיגוע הנ"ל, וגם הראיות לגבי עצם ביצוע הפיגוע דלות ביותר.

20) ניסיון פיגוע בקניון מלחה בירושלים

127. ביום 26.03.02 בשעה 10:30 התפוצץ רכב מסוג "רנו אקספרס" ובו שני חבלנים שהיו בדרכם לביצוע פיגוע (שאדי אברהים חמאמרה ומוסא יוסף מוחמד חאלד - ראה דו"ח הובלת גופות ת/147, שהוגש על ידי אילן גרנות בעמ' 135, ודו"ח פעולה ת/147 שהוגש על ידי רס"מ אסף אזולאי בעדותו בעמ' 134).

128. אחמד ברגותי סיפר בחקירתו (הודעה ת/165 עמ' 5 שהוגשה על ידי רס"ר יעקובוף בעמ' 171, וזכ"ד ת/165 יא סעיף 15 שהוגש על ידי חוקר השב"כ "אדם" בעמ' 201), כי ג'יהאד ג'וערה התקשר אל הנאשם יום לפני שמצאו את המכונית ליד הקניון בירושלים, ואמר לו שהוא רוצה לבצע פיגוע. הנאשם אמר לו שלא יבצע פיגוע בתוך ישראל, והעביר את ג'וערה אל אחמד ברגותי על מנת שישוחח איתו. אחמד ברגותי טען כי גם הוא אמר לג'וערה שלא לבצע פיגוע בישראל או בירושלים. ואולם, למחרת התקשר ג'וערה אל אחמד ברגותי, ואמר לו כי המכונית שהתפוצצה ליד הקניון בירושלים נשלחה על ידו לביצוע פיגוע בירושלים.

129. הנאשם עצמו אמר בחקירתו (זכ"ד ת/36 שהוגש על ידי חוקר השב"כ "סמית" בעמ' 85), כי אחמד ברגותי דיווח לו על כוונת אנשיו של ג'יהאד לבצע פיגוע התאבדות בירושלים. הנאשם אמר כי הוא הורה לאחמד ברגותי שהפיגוע לא יבוצע בתחומי ישראל, אלא בשטחי יהודה ושומרון. הנאשם אמר בחקירתו בעניין זה, כשהוא מספר על פנייתו של אחמד ברגותי אליו בעניין רצונו של ג'יהאד לבצע פיגוע (תמליל שיחה ת/98 יא עמ' 19-20):

<p>... שג'יהאד, הוא אמר לו שאנחנו יש לנו פעילות. ויש לנו פיגועים וכו'. אז אני אמרתי לאחמד, אמרתי לו מה שחשוב זה שלא יעשו שום פיגוע בתוך ישראל.</p> <p>אוקי וכשבא רשמית ואמר לך שהם רוצים לבצע פיגוע התאבדות, מה אתה אמרת לו?</p> <p>אמרתי לו לא, אני לא מרשה.</p> <p>לא. זה לא כמו שסיפרת לי. אמרת לו, אין בעיה. אבל לא 'בפנים' (בתוך</p>	<p>"הנאשם:</p> <p>החוקר:</p> <p>הנאשם:</p> <p>החוקר:</p>
---	--

ישראל).

הנאשם: כן, לא בישראל... זאת אומרת שאני לא רוצה פיגועים בישראל".

הנאשם סיפר כי למחרת קיבל דיווח מאחמד ברגותי שפיגוע ההתאבדות נכשל, וכי הרכב התפוצץ לא רחוק מהמחסום, ושני חברי החוליה נהרגו.

130. מן האמור לעיל עולה כי הוכחה מעורבותו של הנאשם באישור פיגוע ההתאבדות הנ"ל, וזאת גם על פי גרסתו. הנאשם אמנם הורה שהפיגוע יתבצע במקום אחר, אך לכך אין כל משמעות מבחינת אחריותו הפלילית לניסיון הפיגוע. דברי הנאשם בחקירתו נתמכים בגרסת מקורבו אחמד ברגותי, אם כי הלה "שיפץ" את העובדות, וטען כי הנאשם הורה שלא לבצע את הפיגוע כלל. מדברי הנאשם ברור כי הוא הורה לבצע את הפיגוע במקום אחר.

חלק שלישי: הערכת הראיות ומשקלן

131. הואיל והנאשם בחר שלא להעיד ולא להביא עדים מטעמו, ואף הורה לנציגי הסגוריה הציבורית שמונו לייצגו להמנע מחקירתם הנגדית של עדי התביעה - מבוססות הראיות כנגד הנאשם על כמה נדבכים שונים.

ראשית, דברים שאמר הנאשם בחקירתו בשב"כ, אשר חלקם הועלו על הכתב בתמצית בזכ"דים שרשמו החוקרים, ואשר הוגשו על ידם, וחלקם הוקלטו ותומללו. במסגרת זו כלולים גם דברים שאמר הנאשם בשיחות שהוקלטו ללא ידיעתו עם מקורבו אחמד ברגותי, ועם המדובבים "פלוני 1" ו-"פלוני 3".

שנית, עדויות המפלילות את הנאשם, שמסרו פעילי הטרור מקרב הפת"ח לאחר מעצרו. הכוונה להודעות שמסרו בחקירותיהם בשב"כ ובמשטרה, שכן כולם - כאיש אחד - סרבו להשיב על שאלות כלשהן בבית המשפט, כאשר הובאו כעדים מטעם התביעה.

שלישית, דברים שאמר הנאשם בכלי התקשורת בתקופה שקדמה למעצרו.

רביעית, מסמכים שנתפסו במשרדו של הנאשם ובמשרדי הרשות הפלסטינאית במבצע "חומת מגן".

חמישית, עדויותיהם של נפגעי הטרור, עדי הראיה לפיגועים נשוא כתב האישום והעדים שעסקו בחקירתם.

132. לענין הערכת הראיות ומשקלן יש להעיר את ההערות הבאות:

א. המנעותו של הנאשם מלהעיד במשפט ולחשוף עצמו לחקירה נגדית עשויים לשמש חיזוק למשקל הראיות כנגדו, ואף להוות סיוע לראיות התביעה מקום שדרוש להן סיוע, כקבוע בסעיף 162(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**"). כמו-כן, המנעותו של הנאשם מלהשיב על כתב האישום, כפי שעשה, עשויה לשמש חיזוק למשקל ראיות התביעה, כקבוע בסעיף 152(ב) לחסד"פ. דברים אלו הובהרו לנאשם על ידי בית המשפט.

ענין זה מקבל משנה חשיבות לאור העובדה שעל פי הדין נדרש חיזוק להודעות של עדים שסרבו להעיד במשפט, או התכחשו לתוכן הדברים שמסרו בחקירותיהם (ראה ס"ק ג(5) להלן). כך פסק בית המשפט העליון כי הימנעות נאשם ממתן עדות מהווה חיזוק משמעותי להודעות בחקירה שמסרו עדים במשפט, ואשר טענות חיזוק לפי סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**") (ע"פ 1497/92 **מדינת ישראל נ' צוברי**, פ"ד מז(4) 177, בעמ' 202). בית המשפט הבהיר באותו ענין: "**הנאשם השותק - להבדיל מן העד השותק - פועל במסגרת הדין; אולם לבית המשפט נתונה הרשות לפרש את התנהגותו לפי התרשמותו והבנתו**" (בעמ' 203, וראה גם ד"נ 308/91 **קוזלי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מה(4) 441, בעמ' 486).

אמנם, בית המשפט רשאי שלא ליתן משקל לשתיקת הנאשם כאשר יש לה הסבר סביר (ראה: ע"פ 277/81 **הלוי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לח(2) 369, בעמ' 386). אולם, משנדחו הטענות המקדמיות של הנאשם בענין סמכות בית המשפט לשפוט אותו - לא היה בידיו כל הסבר סביר ומוצדק להימנעותו ממתן עדות. ברור למדי כי הנאשם, אשר נחשף במהלך